

พิมพ์ครั้งที่ 5

นางฟ้า
กลางเมือง
เกชวดี

อีกครั้งหนึ่งที่หนูผิงสาวพยักหน้ารับ ลอบสำราญเข้าช่องที่ขาตราชากาบาทวม

เขานั้นเป็นชายผู้มีรูปร่างหน้าตาสະดุคความสนใจ หากก็คงไม่ได้วยความดุเด่นเทียบเกรียงนำกล้า ร่างนั้นสูงตระหง่าน ใบล่อกว้าง ผิวคำสนิท ลักษณะหน้ายังคงรักษาดีนั้น เครื่องหน้าแต่ละชิ้นบอกรถึงความเป็นลูกผู้ชายเลือดเข้ม จนก็เป็นสันติวงศารถไร้ขออาภัย เหล่อมีป่าหยก อิ่มเต็ม ขนาดข้าวนาดอกนาเพิ่มความเข้มลึกให้แก่ดวงตาเจิดจัคแมกสัก

แล้วคงเป็นสิ่งที่รู้อยู่ในใจของเขานั้นกระซิบ ที่ทำให้ชายผู้นี้แห่งอันตราย วางกับเขานานมาก ให้เดินทางไปให้ไกล เลือดเย็นมากที่สุด ได้ถึงได้รับการท้าทาย

เอรียันนาสะท้านทั้งศรี...

“เจ็บรึ...” ความห่วงใย แต่สัมผัสกลับบันดาล

“เปล่าค่ะ...” กระซิบตอบ ตะลึงจันท์ที่ตนเองหลงลืมอาการเจ็บปวด โดยสิ้นเชิง ทั้งๆ ที่เมื่อไม่กี่นาทีที่ผ่านมานี้เอง เข้าใช้นิวลดตรากบาดแผล “ฉันไม่เจ็บค่ะ”

ยิ้มขำๆ ค่อยๆ จับริมฝีปากเข้า แล้วเอรียันนา ก็ต้องตกใจแทบสิ้นสติกับการเปลี่ยนที่เกิดขึ้น

เมื่อเขายิ้ม ชายผู้นี้หล่อเข้ม bard ใจ!

บทที่ 1

ชั้สเชิ๊กส์, อังกฤษ
กรกฎาคม ปี ค.ศ. 1873

ปีกคู่สีขาวขนาดใหญ่แผ่ความกว้างจับทับห้องฟ้า...

เจ้ามูกเด็กแมวขาวไฟเบินทะยานท่ามกลางอากาศจากม่านไฟ
เขตขั้นธงของมนุษย์ ของอาชาโดดเด่น ประดุจราชากษัตริย์งามสง่า... เหมือนยอด
ภูเขานั่นป่วยภูมิคุ้มกัน แต่กระหน่ำกลางราตรี

เอเรียนนาไม่เมื่อยแล็บลูกรวงระเบียง จับตามองการซ้ายบีก
ไฟเบินงามสง่าในลีลาอิสระไรขอเชตุของมันด้วยความทึ่ง... ตะลึง
ตา

ตลาดช่วงฤดูร้อนนี้หล่อนเห็นนกเด็กแมวหลาຍตัวในระหว่าง
สำราญเที่ยวไปด้วยความเพลิดเพลินชื่นชอบ แต่เจ้าบุญค่าอยู่สิบแปด
ปีในวันนี้ เอเรียนนาเพิ่งพบนกเด็กแมวสีขาวป่าอดทั้งตัวก็คราวนี้เอง
ขนปุ่ยอันอ่อนนุ่มสวยงามของมัน เป็นสีขาวจัดบาทต่ารา

him แห่งไฟเหลืองน้ำตาลเลื่อมประกายทองคำย่อนๆ จากตะเกียงห้ามมัน ก้าดตั้งคู่สองทางให้มัน ช่วยobaร่างเจ้านกเต้าแมวตัวนี้ได้ จนเห็น เด่นสุดๆ

เสียงระเบิดหัวเราะเข้าดังมาจากในห้องเดินรำ ที่ซึ่งแขก เห็นหนาแน่น สะกิดเตือนสามัญสำนึกของเครื่องนาให้หวนกลับไป ร่วมงานเสียงจดของหมันที่กำลังดำเนินอยู่

อย่างน้อยหล่อนก็ควรตอบแทนเบิกซ์เตอร์ผู้พิชัย

ตลอดเป็นหนึ่งสาวเพลิดเพลินกับงานเลี้ยงจะเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากตนของไม่ค่อยมีโอกาสร่วมงานเลี้ยงหรูราชนาดีบอยนัก ไม่มีโอกาสพูดคุยกับผู้คนมีระดับในสังคมชั้นสูงบ่อย แล้ว ได้เดินรำจันเท้าแทบไม่ถูกกว่าสัมผัสพื้น บรรพบุรุษที่ได้รับจึงจัดว่า สุดแสนวิเศษจริงๆ

แต่รวมทั้งหมันดันนี้แล้วก็อดใจไม่ไหว เมื่อเบรียบกับภาพหวานที่ เห็นคณา ที่กำลังปักภูตงูหัวหิ้ว

ตั้งนั้นเมื่อเสียงร้องหลอนความรู้สึกของเจ้านกเต้าแมว ดัง แหวกอากาศเหมือนจะห้องเรียกหล่อนไปหามันอีกครั้ง ความคิดอื่น ได้จึงมลายหายไปสิ้น

ลมหายใจสะคุดติดขัดในลำคอ เมื่อกางมามั่บตาใหบินเข้าไป สร่างเรือง แฟงตัวอยู่ในต้นอลน้ำที่เบื้องหน้า... ใกล้ขนาดยืนมือไป สัมผัสได้

ดวงตาสีเหลืองคมปลาระของมันจับจ้องมาทางหล่อน ตรึง ความสนใจหัวใจของหญิงสาวด้วยนัยน์ตาฟังลึกแรงกล้า

เครื่องนาจ้องตาตอบ ภารนาขอให้สายหมอกยามค่ำชั่ว晚 กระโยตัวอีกสักครู่ใหญ่ก่อน อย่าเพิ่งบดบังธรรมชาติล้ำค่าไม่มาก ประมาณราคาน้ำใจกษัตริย์ตากของหล่อนเลย

ครู่สั้นๆ ม่านหมอกเหมือนจะคล้อยตามคำขอร้องที่ไม่ได้

เปล่งเสียงอุกมา เอกเรียนนาอ้ออยอิ่งเห็นอื้นอ่อนนังหันน์ ให้สัญญา กับ
ตัวเองเงียบๆ ว่า อีกเดี่ยวนะ... อีกเดี่ยวกะเดินกลับฝ่านป่าชูรำเบี่ยง
เข้าไปในงาน

ครั้นแล้วมานนมอกทั้งหลา กสิ้นสุดความอดทน ค่อยๆ เริ่ม
แฝดลุมเหลื่องอ่อนเยื่อที่ดินกว้างใหญ่ปะหนึ่งผ้าห่มสีน้ำเงิน

นกเค้าแมวจะพิบตาหนึ่งครั้ง แล้วก็ผงกศีรษะอันงดงาม
แหงนมองปะเมินฟากฟ้าเบื้องบนด้วยความสงบเบือกเย็น ก่อนจะ
เปล่งเสียงร้องก้องกั้งวาน สายยีปีกทั้งคู่แล้วโผล่ใบอีกครั้ง

“อย่าเพิ่งไป!”

เอกเรียนนาอุทานยับยั้ง ไข่ไว้คัวอาภารถอยู่กับกิริยากรรักษ
มีอยู่กันนี้ จะเรียกให้มันหวนกลับมานาหนตันได้ ยังไงที่หันยิงสาว
ให้สายตามองตามมันไป และแล้วก็เปลี่ยนเป็นการกระทำ

พอยรากะโนโรงยากรดปล่ายเท้าสีม่วงแดงสำหรับร่วมงาน
เต้นรำ ตัดเย็บด้วยผ้าใบหมาดใช้ส่องมือ หันยิงสาวกีบก้าวลงบันไดซึ่ง
นำไปสู่สวน แล้วอย่างติดตามมันไปพันที่

พุ่มไม้เป็นจันวนมากตอกต่างอย่างดงาม จัดเรียงเหมือนเขา
วงกตหอดเรียงยาไก่สุดสายตาตระหง่านอยู่เบื้องหน้า เอกเรียนนา
ก้าวแตะพื้น ทันเห็นปีกสีขาวແນฝ่านเข้าไปต้านในกลางแนวพุ่มไม้
สายงานนั่น

หลอนไม่ลังเล วิ่งตามมันไปพันที่

หมอกใบอุ่มเจ้านกเค้าแมวไว้ภายในช่ำเวลาไม่กี่วินาที ทึ่ง
เสียงร้องของมันให้คนด้านหลังจับทิศทางติดตามไป ซึ่งเอกเรียนนา
ลัดเคาะฝ่านทางในสวนที่มีลมพัดแรงติดตามไปอย่างไม่ลดละ ตั้งใจ
จะพบมันให้ได้

สิบห้านาทีต่อมา... การตระหนักสองอย่างก็เกิดกับหันยิงสาว
ประการที่หนึ่ง เจ้านกเค้าแมวพลัดหลงกันกับหล่อนแล้ว

ประการที่สอง...ตัวหล่อนเองหลงทางชาแล้ว...

卷之三

ប្រុងគមមិនដាក់ទៅការឡើង ការលើកចូលរាល់តាមការ
គិតជាបាននៅក្នុងពាណិជ្ជកម្ម ដែលបានបញ្ជាក់ឡើង ដើម្បីធ្វើ
ការសម្រេចការណ៍ដែលបានបញ្ជាក់ឡើង ដើម្បីធ្វើការ

นักศึกษาคนนี้เต็มไปด้วยความซิงซั่งแพดเพาล์กเรื่อง!

หัวใจ...วิญญาณของชาวยุคใหม่กำลังร้อนระ熋ตื่นตัวดีนักกับการ
เรียนรู้และพัฒนาตัวเอง

หน้า ๑๕

หากปีแห่งการถูกเนรเทศ หากปีที่ต้องทนแบกรับความเดือดร้อนแล้วซึ้งช้ำ สร้างความทรมานก้ากว่าโอนิจิตใจ เพราะต้องกลับไปเป็นเพาะรับบาปความผิดที่ผู้อื่นสร้างให้ไว หากปีแห่งการวางแผนแก้แค้น สมบูรณ์ไร้ช่องโหว่

ในที่สุด...โลกนี้ก็มาถึงแล้ว

ภายในชั่วโมงนี้ แบ็กซ์เตอร์ ค่าส์ดเวล ไชสเดานต์แห่งวินส์เชมผู้เดินด้วยจงประสาทความรุ่งของด้านของชาติ!

แต่ผลที่ออกมาน่าจะไม่ใช่อป่าที่เจ้าคนสาร戢ากาดหวังแน!

เข้ายกบุหรี่มวนยาบปล้ายแดงราบปืนจุดริมฝีปาก หญูมื้าา
ก่อนจะค่อยๆ พ่นควันออกมานะ จับตามองควันลอยม้วนตัวตรงหน้า
แล้วจางหายกลืนไปกับสายลมอกรหัสขอบคลุมห้ามลั่ม

เสียงพูดว่า “เชียส” ที่ดังกระหึ่มพร้อมกัน ตามติดตัวยเสียง
ตอบเมื่อกราวยให้ไป แก่การความเสียบสังข์ด้วยรามราตรีได้ยินชัดเจน แม้จะ
อยู่ห่างไกลออกมากถึงขนาดนี้

คงกำลังจะลองกันอย่างไม่ต้องสงสัย...บุรุษผู้คุมเขี้มสรูป...

คลองให้แก่คู่หมั้นผู้มีความสุข

แล้วเขาก็ทำท่าเหมือนจะยกแก้วเหล้าร่วมคล่องด้วยเป็น
ท่านองล้อเลียนถูกถาง นึกในใจว่า จะริงซิ...ตอนนี้ไวสเดคน์หนุ่มคง
คลองด้วยความสำเริงสำราญอย่างผู้มีชัย ในงานหมั้นที่จัดเป็นคู่ดัง
ของปีนี้

งานที่จัดคืนนี้คือ การเลี้ยงคลองหมั้นระหว่างแบ็กซเตอร์
คลัสดเวล กับชูชาน โควิงตัน ผู้มีเสน่ห์ และเจ้าคลัสดเวลก์กำลังจะได้
อย่างที่ประวัตนาจนตัวสั่น นั่นก็คือ เกี่ยงคงสกุลเก่าเป็นที่นับหน้าถือ
ตาของตัวเองเข้ากับทรัพย์สินเงินทองมากมายของโควิงตัน ซึ่งล้วน
แล้วแต่เป็นที่หมายปองให้ได้ของใครต่อใคร

บรรดาศักดิ์แบบพากผู้ดีแลกับเงินทองเมืองคั่ง...

แล้วถ้าหากการแต่งงานระหว่างคุณคุณนี้เกิดขึ้นจริงๆ ก็จะไม่
อาจป้องกันความเลวร้ายในอนาคตได้

มีของเขาคลึงบุหรี่มวนยาวข้าๆ ไม่เงี่ร้อน ยิ่มแฟรงค์
ร้ายกาจปราภรขึ้น มีนิ่งภาพความคุ่นหายใจญี่ปุ่นลงเหมือนนรก
เปิดที่จะต้องเกิดขึ้นแน่ ภัยหลังเขายืนคำชาดออกไป และโควิงตันจะ
ต้องตัดสินใจเลือกทางเลือกเดียวที่ทำได้

เป็นหลังการกระทำของคนเรา มักมีแรงจูงใจบางอย่างที่ทรง
อำนาจยิ่งกว่าแค่ต้องการสร้างความมั่นคงให้แก่ตำแหน่งทางสังคมที่
ควรจะเป็นเท่านั้น

แรงจูงใจอย่างเช่น...การแบบถิกเมล์

แล้วของล้านของการหมั้นก็จะเป็นความจริง...

แต่ต้องหลังอวสานของไวสเดคน์แห่งวินส์แชน

และการแก้แค้นของเขากำลังจะมาถึง ในอีกไม่ช้านี้แล้ว...

ภายในคุณาสน์...เสียงดนตรี และการเต้นรำหวานกลับมา
บรรเลงยิ่กครั้ง ประตูระเบียงหลบานถูกผลักเปิดเพื่อรับลมเจอกลิ่น

ห้อมจากส่วนของเดือนกรกฎาคม ลำนำเพลงวัวอูลซ์แล้วหวานมีชีวิต
ชีว่า กระชาญพลิ้วเป็นระดับผ่านมาถึงประเทศไทย เนื่องด้วยเหตุนี้

ร่างของบุรุษหน้าปะทะให้มีอาการเกร็งเขม็ง ภาพของ
เบ็กซ์เตอร์ คอล์ดเวล ถูกแทนด้วยอีกภาพหนึ่งซึ่งนำขยะของยิ่งกว่า

เพราะแม้เบ็กซ์เตอร์ คอล์ดเวล จะเป็นผู้ชายอ่อนแอดีสัน
หลัง ไม่มีคุณธรรมเหมือนกาฝาก เกี่ยวกับการทำงานหากิน ก็ยัง
เทียบไม่ได้เลยกับน้องสาวสาวส่องเจ้ามารยาษาไทย... เวเนสเซ่

ความทรงจำป่าหลักโดยรวมหน้าใส่ความคิดของเข้า สวรรค์
เท่านั้นที่ทราบว่า ผู้ชายรายๆ กี่คนที่ได้รับอิมัยหรือต้มน้ำ กี่คนกันที่เชื่อ
มอบกายปวนเปรอะสาท หวังแลกกับสัญญาเพื่อความสุขสมัยบัน
ก่องเงินกองทอง

แค่สะบัดข้อมือเพียงครั้งเดียว บุหรี่มวนยาแก๊กลิ้งไปตกบน
พื้นหญ้า ก่อนจะถูกสัมภาระดึง

ครั้งแล้วเข้าก็แกราด้าผ่านปะทะในถูมุ่งหน้าไปหาเปลี่ยง
ในที่สุดด้วยแรงการชดเชี้ยกมีถึงสักที!

เอ เรียนนาสะบัดสองมือไปนานในท่วงท่าบอกรถความอัศ
ยันตันใจ หมอกป่าคลุนหนาตัวเข็นทุกที่ ทำให้ฟูมพงมีภาวะที่ตัดแต่ง
สายยาม กลายเป็นเรือนจำชั่นมัวหมาทีบไปทันที

ยังเวลาผ่านไป ความรู้สึกมีดก็พอกพูนสร้างความวิตกกังวล
มากขึ้น เมื่อนึกว่าปีานี้เบ็กซ์เตอร์จะเป็นพี่ชาย คงทราบว่าหล่อน
หายตัวไปจากการงาน และจะต้องกรีดร้องด้วยเสียงสั้น

ซึ่งก็คงดำเนินมาไม่ได้ เพราะคืนนี้เป็นวันหมั้นของเข้า และ
หล่อนสมควรอยู่ร่วมฉลอง

ยังไงจะก็จะต้องหาทางออกไปให้จงได้

หนอกกำลังใจอยู่คงมาต่ำปักดูนไปทั่วบริเวณ โอบล้อมผู้สัญญาณราตรีไว้ท่ามกลางความซุ่มขาวพร่ามัว บดบังความตื่นเต้น ยินดีก่อนหน้านี้ กับทั้งทำให้ความจริงขันปากรั้นคframชัดเจนยิ่งขึ้น

เมื่อไหร่หนอ...ที่หลอนจะรู้จักฟังคำเตือนในสมองของตัวเอง
ไม่ใช่ตามหัวใจสั่ง

เอเรียนนาเงี่ยหูสตับฟังเสียงจากงานเลี้ยง เสียงเพลงและเสียงหัวเราะที่ติดตามระหว่างเดิน แต่สิ่งที่ได้ยินก็คือ เสียงของจิงหรือ เร้าใจบันกานิติงเกลส์อยแจ้ใจเรา

หลอนเดินมาใกล้แค่ไหนแล้ว คงมีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงทราบ เอเรียนนาขมวดคิ้วเกิดความวิตกกังวล คุกหาสน์โคงึงตันก้าง ของสุดลูกหูลูกตา พงแม่จัดแต่งเหมือนนางกษัตริย์หลอนเดินลัดเลาะอยู่ภายในจนเหมือนหล่อที่สินสุค

หญิงสาวรับก้าวเรียวขึ้น แล้วก็สะคุดหินบนพื้นที่มองไม่เห็น ทุกกำอนก์ว่าได้ ระหว่างรีบเดินไปตามพื้นเย็นเฉียบ

พุ่มมีสูงก้มหนอนอีกพุ่มถัดไป ไม่บอกรบะแสให้รู้เลยว่า กำลังป่ายหน้าไปทางใด มีแต่ยิ่งสร้างความสับสนงุนงงเพิ่มให้ เอเรียนนาได้แต่มะงุมมะงาหารไปตามทาง เสาะหาเส้นทางที่จะพาตัวเองไปสู่ความปลดภัย

แต่ไม่พบเลข...

รวมทั้งไม่ได้ยินเสียงแขกหรือพิมพ์ แม้แต่ชนิดค่อยที่สุดที่จะให้ความมั่นใจได้ว่าตัวบ้านอยู่ไม่ไกล

หลานาที่คีบคลานไปอย่างช้าๆ...

ความหวาดผัวเริ่มเกากวน

เอเรียนนาอุกอิ่ง ยกสองมือป้องปาก หวังว่าถ้าตะโกนออกไป คงมีใครบางคนได้ยินและมาช่วยหลอน

ทว่าเสียงตะโกนไม่มีโอกาสเสียดสอดจากปาก

กระปรงยาราชองเครื่นนาเกิดเข้าไปติดตัวของท่านเอง
ทำให้เสียงหลักกระดูกเมื่อก้าวต่อไป กระหั้นหกห้ามคำมำบานพื้น

ข้อเท้าขาดงอกเกิดอาการปวดแบบย่างแรง พั้นทั้งพลิกกิ
บิตตะแคงผิดปกติ!

ต้องซ่อมกลับเสียงร้อง ระหว่างความเจ็บแปลบทางกายบริเวณ
แบบง่ามเหลือเพียงหนึ่งชา จนนั่นจึงรู้ว่าเป็น ขาสั้นๆ จนยืนได้
ในที่สุด แต่ก็ต้องทรุดกลับลงไปนั่งบนพื้นหอย่างรวดเร็ว!

หล่อนแหะข้อเท้าข้างขวาเบาามีอ แล้วก็หน้าหยกบิดเบี้ยว
กับความเจ็บแปลบ

ข้อเท้าข้างขวาแพลงจะแล้ว!

การเดินไม่มีทางเป็นไปได้เชิงต่อไป

นีกแล้วก็ไม่ได้ตัวเองงานต้องอัดฟัน ต้านนินตัวเองเสียบฯ ที่
ไม่ทันคิดบอกได้ว่าสักคนร้าวตัวเองจะไปไหน เพราะเมื่อถึงควรชี้ชอน
กับธรรมชาติครั้งใดก็จะผลอล้มคิด จึงมักประสบภัยขาด
เขลาอย่างต่อเนื่องเสมอมา แต่ความรู้สึกอ่อนไหวง่ายบดบังเหตุผล
คงยังคงอยู่นั่นคงความรอดศรีษะ และในที่สุดก็พาตัวเองพบกับ
ปัญหาเข้าจนได้

เครื่นนาคิดจะคลานออกไป แล้วก็เลิกคิด

คงเหลาให่น้ำหัวเรา เพราะจะคลานไปได้ไกลแค่ไหน สาม
กระปรงหายขั้นแบบนี้

ฉะนั้นจึงลองลูกขึ้นนี้ยืนอีกครั้ง แต่ก็ต้องทรุดลงไปนั่งกอง
กับพื้นหอย่าง พั้นทั้งสองข้อโดยเจ็บปวดมากๆ

ไม่มีอะไรใช้หน...

พอยเหลือลมมองรอบตัว ก็สำนึกรู้ในความมีดมิดที่ห่อหุ้มโอบ
รอบตัว งานเสียงคงกำลังดำเนินไปอย่างสนุกสนานสุดขีด อีกนานแค่

ใบหน้าจะมีครอพหล่อน

แล้วตัวบร่างที่สั่นสะท้านด้วยความตื่นกลัว เอเรียนนา กิหวน กลับไปหาความตั้งใจเดิม นั่นก็คือแห่งหน้าสูญพุ่มไม้ในถูหะมีนครึ่ม แล้วตะโภนออกไปสุดเสียง!

“ช่วยด้วย!”

ท่ามกลางสายหมอก มีเพียงเสียงหล่อนเท่านั้นที่สะท้อนก้อง ตอบกลับบ้านมา

เข้าได้ยินเสียงร้อง!

สายหมอกสุดตุ้งตากใจ ฝีเท้าที่กำลังเดินชั่วบิ๊ก เข้าก้าด สายตาไปทั่วความชุ่มน้ำของสายหมอก พยายามจับพิศทางของเสียง แต่เมื่อไม่เห็นอะไรคิดว่าตัวเองคงหายใจไปอย่างมากกว่า

แล้วเสียงนั้นก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“ช่วยด้วย!”

ไม่ได้หูด่วนแล้ว เข้าได้ยินจริงๆ เสียงผู้หญิงร้องขอความช่วย เหลือ คงจะเป็นใครบางคนกำลังประสบความเดือดร้อนอย่างเห็นได้ชัด

เข้าทำหน้าที่บึงเบี้ง ตัวดสายตาไปทางคุณาสันหลังงาม แวงหูเงี้ยว ชั่งใจว่าจะเลือกแบบไหนดี

เขารอ漫านจนปานนี้ รอต่ออีกแค่สองสามนาทีคงไม่เป็นไร พอดีดสินใจได้ สายหมอกกิริเมดินฝ่าหมอกหนาเข้าไป...

เอย เรียนนาบัดดุมแดงน้ำตาลหมายชื่นเหมือนเช่นที่พ้นจากหน้า ผาก รู้สึกว่าลมหายใจตัวหลุดลุบจากหมุดติดลมที่ตัวร่างไว้ จนมันแผ่ กระชาญยุ่งเหยิงเต็มหลัง

ไม่มีใครตอบรับเสียงร้องขอความช่วยเหลือของหล่อน แสดงว่าหล่อนเดินมาไกลจากงานนากรกว่าที่คิด ถึงยังไก่นั่นรอดตรัตน์ตลอดกาล ฝ้าหวานกว่าจะมีคนมาช่วยไม่ได้

ถ้ารวมเรื่องความเข้มแข็งพูดตัวลูกขี้น อาจว่า น้ำหนักตัวทั้งหมดบนเท้าอีกซ้างที่ไม่ได้รับบาดเจ็บ แล้วกระติดขาเดียวไปได้

แต่เป็นทางไหนดีล่ะ...

ไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าตัวเองอยู่บุรีราษฎร์ในนี้ แล้วกว่าจะพบทางออกคงยังคงอยู่ตัวไม่นาน เพราะความเจ็บปวดของข้อเท้าเพิ่มมากขึ้นทุกที รวมทั้งอาการบวมเป็นด้วย

หญิงสาวจึงกัดฟันฟีปาก ยืดหุนต้นใจจนหนทาง จนต้องพยายามอีกครั้งด้วยการร้องตะโกน

“ช่วยด้วยค่ะ!”

ร้องออกไปแล้วก็ล้มใจรอ...เงียบ...ไม่น่าจะเป็นหล่อนลำพัง คนเดียว ที่เดินอุดรจากงานเลี้ยงมาเดินเล่นในสวน

แต่เท่าที่ปรากฏดูเหมือนจะใช่ เอรียนนามือการคือตกตะhellip;

เสียงก็ไม่เล็กๆ หัก! ศรีษะของเอรียนนามองกันทันควัน แล้ว ก็ร้องตะโกนลงлан

“ช่วยด้วยค่ะ! ช่วยฉันด้วยเถอะค่ะ!” ความโลงใจมีมากmany เหลือคนา เมื่อเสียงฟีเท้าค่อยๆ ได้ยินมาเข้าหู

“พูดต่อไปอีຍา...” เสียงทุมลึกกังวลออกคำสั่ง “ฉันจะเดินตามเสียงไป”

“ฉันอยู่กลางฟุ่มไม้ทางเดินค่ะ” เอรียนนาตะโกนบอก นึกอย่างให้หมอกลายตัว เพราะไม่รู้ว่าใครเป็นผู้ช่วยเหลือ เสียงของเขามีดุนเดย แต่ใกล้ชวนให้ไม่สงบใจ

แล้วก็คิดหาดๆ ว่าเข้าทำอะไร ทำไมถึงมาเดินลำพังในที่ค่อนข้างลับตาภายในคุนหานั้นแห่งนี้

จากนั้นก็มีความน่าขับขันของสถานการณ์ที่กำลังดำเนินอยู่ว่า ตัวหล่อนเองเฝ้าตามติดจิ้งไส่นกเค้าแนวปิริชนาลีกลับตัวหนึ่งมา ตอนนี้ก็เลยหลงทางอยู่กลางดงฟูมไม้สูง แต่กลับอยากซื้อว่า เพราะอะไร ชายเปลกหน้าคนหนึ่งจึงมาเดินล่นในเขตที่ดินของโคงวิงตัน

“เชยได้ยินฉันรีบเลส่า...”

ชายเปลกหน้าร้องเรียก คราวนี้ใกล้กว่าเดิม

“ค่ะ ฉันได้ยิน!” หญิงสาวขยับนั่งตัวตรง “ฉันได้ยินคุณค่ะ”

อีกครู่ต่อมานางไม้ก็แยกออก แล้วรัวๆ ซึ่งสูงตระหง่านลือกไปกว่า

“และตอนนี้ล่ะ...” เสียงทุมกังวานลีกก้องสะท้อนในယามดีก เอริยนหากลืนน้ำลาย “ฉันได้ยินคุณ ฉันเห็นคุณ ฉันนั่งห่างจากตัวແเน่งที่คุณยืนอยู่เป็นทางข้ามประมาณสิบก้าวเห็นจะได้ค่ะ”

เอาจริงๆ นั่นหมายความว่า ก่อนจะก้าวทางหล่อนตัวยังฟี๊ก ยกสมำเสมอเมื่อนพญาลิงราชย่า่งเดิน

เขายุด... ใกล้มากขึ้นกล้ามเนื้อต้นขาทรงพลังขึ้นๆ ใจ เรียกได้ว่าสมผัสแตกต้องกับใบหน้าหล่อน!

หญิงสาวเบี่ยงหนีโดยไม่ตั้งใจ การเคลื่อนไหวเป็นเหตุให้ซ้อเท้าบังเกิดอาการปวดเปลบรุนแรงครั้งหนึ่ง

ใบหน้าของหล่อนบิดเบี้ยวเหยเก ความกลัวผสมคละเคล้า กับความเจ็บปวดทางกาย พร้อมกับตระหนักในทันใดนั่นว่า สถานการณ์ของตนเองล่อแหลมต่ออันตรายแค่ไหน

หล่อนลำพังคนเดียวทั้งยังได้รับบาดเจ็บ ไม่อาจคุ้มครองตนเองได้ทำกลางพงไม้ลับตากับชายเปลกหน้า ผู้ซึ่งทั้งสูงตระหง่านและเรื่องกาภัยใหญ่โน่นครุ่นครัววนผ่าก้าวล้า

คราวนี้หล่อนหาเรื่องเดือดร้อนแบบไหนให้ตัวเองอีกละ
 เพราะหมอกหนาเป็นอุปสรรค ทำให้เมื่อจากเห็นสิ่งใดสูงเกิน
 กว่าต้นขาของผู้ช่วยเหลือ

สัญชาตญาณทำให้รับรู้ชายกระปองพันรอบลำตัว
 ปราถนาให้เข้าบอกรือเสียงเรียบนาม หรือมีฉันหันก็ประการศความ
 ตั้งใจ ตอนนี้หล่อนรู้สึกเหมือนตัวเองเสียเบร์ยบ ง่ายต่อการโจมตี
 ปักป้องช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ทั้งยังสับสนว่ารุ่น

เขาน่าจะมองนานพอแล้วนะ... ทำไม่ไปพูดอะไรสักที

“ขอบคุณที่ตอบรับการขอความช่วยเหลืออย่างดีนั่นค่ะ”

เอยในเสียงลงบ่ายือเย็นผิดความมืดจริง

กล้ามเนื้อต้นขาข้างหนึ่งขึ้บเป็นลอนแล้วหดหาย ต่อจาก
 นั้นแค่อีดใจ เอรียนนา กับตัวเองตัวซึ่ฟ้าเข้มคอมกิบบนใบหน้า
 หล่อเข้มปนกระด้างดุเดามากที่สุดที่เคยพบเห็นมาก!

“เธอได้รับบาดเจ็บวีบล่า”

หงิ่งสาวพยักหน้ารับเงยบๆ

“เกิดอะไรขึ้น...”

เอรียนนาเดิริมฟีปากกระสับกระส่าย ยิ่งช้ายแปลกหน้ามาก
 นั่งบนพื้นข้างตัวไกล็อกมากเหลือเกิน พร้อมสีหน้าแวงตา ตลอดจน
 น้ำเสียงหัวงวยดัง ก็ทำให้คนผู้มาช่วยเหลือรายนี้ดูน่าสะพรึงกลัว
 ยิ่งขึ้นไปอีก

“ฉันเห็นนกเค้าแมวสายมากที่สุดตัวหนึ่งค่ะ” เธอเล่า “มันมี
 ขนสีขาวปะอุดส่ายละอดเหงื่อหนาเกลี้ดหินะ และใบบินลงจางมเหลือ
 เกิน” พอกเอ่ยถึงนกเค้าแมว ประกายตาของเอรียนนา ก็แพร่กระจาย
 ระยิบระยับด้วยความปีติตื้นตัน “ได้วันก็ร้องเรียกฉันค่ะ ฉันก็เลย
 ไม่มีทางเลือก นอกจากต้องตามมันไป มันนำฉันเข้ามาในสวนวงกต
 นี้ และฉันก็หลงทาง หลงทาง หลงทาง...”

หล่อนหยุดกะทันหัน สำนึกร้าวตัวเองเล่าจ้อไม่หยุด จึงงด
หน้าท่านกลางอาการพยายามรำตรี เพื่อพินิจพิจารณาสืบหน้าไม่อาจหยั่ง
ความรู้สึกของชายข้างกาย

นานที่เดียวที่เขานั่งเงียบเฉย มองตาจ้องลีกสายตาหล่อน

“เชօไม่รู้หรอกหรือว่าผู้หญิงสาวๆ ออกมานเดินเล่นกลางดึก
ลำพังคนเดียว บนถนนเขตที่ดินกว้างขวางขนาดนี้อันตรายแค่ไหน”
ในที่สุดเขา ก็เอ่ยขึ้น “หมอกหนาขนาดนี้กลืนผู้หญิงอยู่รกรอข้อนี้แน่น
อย่างเชօได่ง่ายๆ และจะไม่วันปล่อยเชօเป็นอิสระ”

เชื่อมนาชนคุกซู่ทั้งสองแข้น

เข้าไม่ผูกตะไคร้อีกเลย หากท่าว่าสายตาคมกล้าพินิจนหล่อน
ตั้งแต่รีบระดับปลายเท้า ราวกับจะปะทะทุกๆ ตารางนิ้วของหล่อน
ໄไรในความทรงจำ

แล้วแล้วโดยปราศจากความตื่นเชօ ก็ตอบชายกระโปรงของ
หล่อนขึ้น!

เชื่อมนาชนคุกซู่ทั้งสองแข้น หดเท้าหนีโดยอัตโนมัติ สร้างความ
เจ็บปวดให้จนต้องผลอุบล่งเสียงร้องออกไป!

มีชายเปลกหน้าชังงัก สายตาแಗ้มเหมือนอยู่หุนกลับมา
มองหน้าหล่อน

“อยากลัวไปเลย แม่นางฟ้าในสายหมอก ฉันไม่มีเจตนา
ทำร้ายเชօ” เชื่อมพิมพ์คำมองอาการบาดเจ็บของหล่อน “แต่เชօเท้า
ของเชօผลิกแรงต้องได้รับการเยียวยารักษา”

หลังสาวพยักหน้า รู้สึกว่าตัวเองเหลลจัง กินน้ำใช้เหรอสิ่งที่
ต้องการ... มีคนมาพับและให้ความช่วยเหลือ

ชายนิรนามก้มตีรีบะเห็นข้าช้างขวางกลางหล่อน หัวคิ้วามัด
ถุ่งกับการมองจดจ่อ

“บอกแล้วกัน... ถ้าฉันทำให้เชօเจ็บ”

ซึ่กครั้งหนึ่งที่เหงิงสาวพยักหน้ารับ ตอบสำราญเข้าช่องที่เขาตรวจอาการบวม

เขานายเป็นชายผู้มีรูป่างหน้าตาสะดุความสนใจ หากก็แฝงไว้ด้วยความดุเด่นให้ยอมเกี้ยมปากลัว ร่างนั้นสูงตระหง่าน ใบหลังว่าง ผ้มดำเนินทั้งหมดเป็นหน้าหยิ่งของกริว่าดุเด่น เครื่องหน้าแต่ละชิ้นบอกรถึงความเป็นคุณผู้ชายเลือดเข้ม จนูกเป็นสันตรอง ชากรร้าวรอออกเป็นเหลี่ยม ริมฝีปากหยักขึ้นเต็ม ขนคิ้วขันตัดกันหนาเพิ่มความเข้มลึกให้แก่ดวงตาเจิดจัคคอกล้า

และคงเป็นเส้นริ้วรอยหยาบกร้านรอบตัวของเขานั้น กระมัง ที่ทำให้ชายผู้นี้แฝงอันตราย รวมกับเอกลักษณ์การโนห์ดเหี้ยมเลือด เย็นมากที่สุดได้ ถ้าได้รับการท้าทาย

เอเรียนนาสะท้านทั้งตัว...

“เจ็บรึ...” ตามหัวสั่น เตี้ยสัมผัสกลับบุ้นนาล

“เปล่าค่ะ...” กระซิบตอบตะลึ่งนั้นที่ดินเองหลงลืมอาการเจ็บปวดโดยสิ้นเชิง ทั้งๆ ที่เมื่อมีเกินกว่าที่ที่ฝ่านมานี้เอง เข้าใช้นิ้กดตรวน บัดແblend “ฉันไม่เจ็บค่ะ”

ยิ่งห้ำๆ ค่ออย่า จับริมฝีปากเข้า แล้วเอเรียนนา ก็ต้องตกใจ แบบสิ้นสติกับการเปลี่ยนที่เกิดขึ้น

เมื่อเขายิ่ม ชายผู้นี้หล่อเข้ม bard ใจ!

“ในจะไรไปรี่ นางฟ้าในสายหมอก...” ยืนมืออ้อมาเซยคาง หล่อน “เออยังกล้าฉันอยู่รีเปล่า” เขากล่าวหัวแม่มือมาตามซี่พจรข้าง ลำคอในอาการเบามีลมหายใจสั่น

คนถูกแตะสั่นพลิว พลางส่ายหน้า “ไม่ค่ะ... ฉันไม่กลัวคุณ”

“จันเรอก็เป็นคนแรก...”

กระแสงเหี้ยมเกี้ยมดุเด่นของน้ำเสียง ขัดกับความอ่อนโยน นุ่มนวลของสัมผัส มีผลให้เอเรียนนาสับสนถึงกับถดถอยสะตั้งหนึ่ง

พร้อมทั้งสะท้านหัวรั่นใหวกับการตระหนักถึงอาการและไส้ปันปลูกเร้าไม่เกรวใจ ทุกแห่งหนึ่งที่เตะต้องสัมผัสถึงที่รอดพากเพียบความพอใจให้เกิดกับหล่อน แต่ในที่สุดความอ่อนโยนจะมีผลมุนละเมี้ยงคงไม่ตั้งใจ ก็ทำให้หล่อนเกิดความกล้าพอจะพูดต่อไป

“ถ้าคนอื่นกล้าคุณ ก็คงเป็นเพราะคุณไม่ได้ยิ่งให้พากเข้ากระมังคะ” โพสต์ออกไป

เขาน้ำดื่นตกใจ

“เราอยู่ห่างจากตัวบ้านมากเหรอค่ะ” เอรียนนาถามในน้ำเสียงวิตก นึกขึ้นได้ในท่าทางความเงียบชวนซึ่ดอัศจรรยา ตนเองหายตัวออกจากงานเลี้ยงนานแค่ไหนแล้ว และพี่ชายจะต้องกลับมากเพียงใด

ความกระต้างดูดันหัวคืด ทำให้สีหน้าแกรວตาของเขากลับมา วินาทีนึงกว่าเดิม

“ใช่ เดอเดินเรือยกไปขอกามาก่อน กว่าจะกลับไปที่นั่นก็ต้องให้เวลาครู่ใหญ่”

“ฉันคิดว่าตัวเขายังเดินไม่ไหวค่ะ”

“แม้แต่พยาบาลก็อย่าเชียวนะ!” เป็นการขอคำสาส์นไม่ใช่แนะนำ

“ถ้าอย่างนั้น ฉันจะ...

ไม่ทันกามจบ เดคคลื่นอ่อนไหวประตูเปรี้ยว เขากลับดูดสองมือ ใต้ร่างหล่อนแล้วลูกยืน อุ้มหล่อนในวงแขนง่ายดายโดยแทบไม่ต้องยกขาแรงเลยแม้แต่น้อยนิด

เอรียนนาข้าปากตกใจ ยืดบ่าสองข้างเข้าไว้เป็นหลักพยุงสำนึกรูปแบบเดิมๆ ที่เคยเป็นรากฐานของความรักที่เคยมี

อีกครั้งหนึ่งที่สถาบันดูดวงตาสีฟ้าเข้มคมกริบ แห่งลีกแทบไม่น่าเชื่อคุ้น... ตาที่เหมือนจะต้องติงลิกถึงกันบึงตัวตน

“ยังไม่กล้าเหมือนเดิมรึ...” เขากลั้งตามตัวเลียน ค่อมๆ ลงหายใจอบอุ่นประพิการื่นหล่อนอย่างช้าๆ เครื่องนาฬิกาในมือทابฟ้ามือทั้งสองข้างบนให้หลับ

“ยังไม่กลัวอยู่ดีค่ะ” ตอบไปแล้วก็ตกละลึง ด้วยสำนึกร่าบเป็นความจริงทุกคำพูด

ด้วยเหตุผลใดก็เหลือเดา แต่หล่อนทราบว่า ชายผู้นี้จะไม่ใช่ พลังกำลังความเข้มแข็งอัดแน่นมหาศาลในตัวเขาทำร้ายหล่อน

จากพิรบตา ติ่มด้ำกับใบหน้าเกลี้ยงเกลาไว้ที่ติดไฟลั่นกับตัวเองมาก...

จมูกได้สัมผัสถึงเช็ดเล็กน้อย กับผิวนื้อขาวฟองนุ่มผ่าด างลงอยู่ด้วยมือปักเข้ามายวนแล้วอ่อนๆ ตามตากลมโดยรอบประกายไร้เตียงสาเป็นสีฟ้าเข้มลึก เมื่อันหัวใจอ่อนอุ่นสบอว์กกลางถูร้อน

หล่อนไว้ใจเขา...นั่นหมายความว่าผิดพลาด

แต่ในกรณีนี้เมื่อสำคัญ เพราะหล่อนไม่ใช่เหตุผลที่เขาหวานกลับมาคืนนี้

ตั้งนี้จะไม่มีภัยนั่นตรัยได้ฯ แผ่วพานหล่อน

ความมุ่ร้ายเดียวที่ตั้งใจคือสำคัญรับแบงก์เตอร์ คอล์ดเวลเพ่านั้น!

เครื่องนาฬิกาบนหัวใจที่รัดแน่นแทนไม้สักชั่วไม้กีวิน้ำที่ก่อชนชาญผู้นี้จะหมุนตัวเดินฝ่าสายหมอก กระซับหล่อนแนบแนก

“ฉันไม่รู้จักคุณ...”

ครู่หนึ่งผ่านไปหนึ่งนาทีเพิ่มพูนมากขึ้นทุกๆ ก้าว步 ไม่ได้เตรียมตัวรับภาระกลืนไม่เข้า cavity มืออกรชานอีหลักก็เปลี่ยนแบบนี้มาก่อน

หล่อน...ผู้ซึ่งไม่เคยอยู่ตามลำพังกับผู้ชายคนไหน ควรนี้

กลับต้องมาอยู่ในวงแขนของชายเปลกหน้าคันหึ่ง

ยิ่งจากฯ ของเขานี่เป็นสิ่งเดียวที่บอกให้เขารู้แนวทางของ
ตัวตนนักถึงความอึดอัดของหล่อนดี... จึงผลอยิ่งจากฯ ออกมานะ

“ไม่รออก... เขอไม่รู้จักฉัน” เขายืนด้วย

“คุณอยู่ชั้สเซ็กคนนี้รีบล่าค่า”

“ตอนนี้ไม่ได้อยู่แล้ว” คำตอบของเขากวน ขาดร้าว ครบดีเป็น
สัน្តุนหัวเวลาแค่พริบตา ซึ่งหากไม่ได้อยู่ใกล้ห่างเพียงไม่นิ่วหน่ายที่
เป็นอยู่ หล่อนคงแทบไม่สังเกต

“แสดงว่าครั้งหนึ่งคุณเคยอยู่...”

“ใช่... นานมากแล้ว” เขายืนอ้อมฟูม้มีสูงติดแต่งดงาม
สายตาคมกล้าเหมือนเหยี่ยว ตัวด้านบนเป็นหน้าหงายแห่งของหล่อน
แกรบทึ่ง “ตอนที่ฉันไปจากเมืองนี้ สังสั�ว่า ครอบครองยังไม่โตสักเท่าไหร่”

หญิงสาวเอียงศีรษะมองหัวใจ เพื่อพินิจคนพูดคนนี้ด้วย

“จ้ามคุณก็คงอยากรู้敏捷”

ความทรงจำเป็นปริศนาบางอย่างແວບผ่านในดวงตาของเขานะ

“แกเรียบสุดๆ”

“ตกลงจังค่ะ... ฉันนึกว่าอยุคคุณไม่น่าจะเกินสามสิบห้าอีก”

เขารู้ว่าพากเพียรพูดกับตนเอง

“ต้องบอกอีกสองปีถึงจะถูก... กับชีวิตทั้งชีวิต” เขายังไหม
ให้ถูกต้อง

ความคิดที่เกิดบัดดลนั้นคือ ชายผู้นี้แก่กว่าพิชัยของหล่อน
เพียงปีเดียว

เป็นได้หรือไม่ เขาเป็นเพื่อนเก่ากับเบิร์กเตอร์ คนที่หล่อน
อาจไม่เคยพบเห็นมาก่อน

“คุณมาว่ามงานเลี้ยงฉลองหมั้นแรกครับ”

เสียงหัวเราะกระต่ายดังรับคำถาม “ใช่... มาว่ามฉลอง” เขายัง

เดินพื้นจากทางเดินกว้างมุ่งตรงสู่คุฤาษ์หลังใหญ่ ด้วยจังหวะก้าวๆ บวกกึงความมุ่งมั่น

เอเรียนนา กะพริบตา เมื่อประตูหน้าถูกผลักเปิดกว้าง แสงสว่างจ้าจากทางเดินทำให้ดวงตาพร่าพราย ภายในหลังซินกับความมีดออยุ่หอยลายช้ำโง

“คุณหนู... เป็นอะไรเปล่าครับ” หัวหน้าคนฝ่ายประตูชราพิวหนังเหี่ยวย่น มองเอเรียนนาผ่านเล็บไปยังชายฝ่ายเบ戎 ผู้ที่ขึ้นมหล่อนด้วยสายตาวิตกกังวล

“ฉันเคยดีจัง ‘ไม่เป็นไร’ เอเรียนนาให้ครามมั่นใจกับคนนี้ เก่าแก่ รอให้ผู้ช่วยแปลกหน้าวางแผนหล่อนบนเก้าอี้ไว้ได้ที่สุด “ขอบคุณครับ...”

แล้วก็หน้าแดงเมื่อสำนึกร่วมกิจกรรมซื้อขายคนนี้ท่ากำลังจะเสียปากตามหันหน้ากลับไปเมฆเข้ามือ สิ่งหน้าเครื่องขึ้นกระดังของอีกฝ่ายก็บอกทันทีว่า เขาไม่ใช่คนจะวางแผนหล่อนลง

ตรงกันข้าม... ชาติกับเดินดุ่มอุ้มหล่อนในลักษณะของการตัดสินใจเด็ดขาด ควรดึงเข้าไปในห้องเต้นรำที่มีผู้คนรวมตัวกันหนาแน่น

“คุณจะทำอะไรของคุณนะ...” เอเรียนนาร้องถาม ดินสะบัดเพื่อพื้นจากวงแขนหั่คู่

“ฉันก็กำลังจะพาเธอกลับไปร่วมงานเลี้ยงยังไงล่ะ... สาวน้อย” เขاتอบ ดวงตาท้อประกายเข้มลึกด้วยอารมณ์บางอย่างที่ทำให้เอเรียนนาถึงกับขนลุก เนื้อตัวสั่นสะเทือน “ในเมื่อฉันเอง... ก็พร้อมจะปรากฏตัวแล้วเหมือนกัน”

“คุณจะอุ้มฉันเข้าไปกลางงานแบบนี้ไม่ได้นะ ทำยังกับ...”

มีเสียงหวีดร้องตกลใจเสียงหนึ่งดังแทรกอากาศ แล้วเอเรียนนา ก็บรรยาตนเองเข้ามาอยู่กลางห้องเต้นรำ ที่เต็มไปด้วยสีหน้าชีด

ເີືອດແຕກຕື່ນຂອງບຣາດແຍກເຫຼືອທີ່ພາກັນມອງປາກອ້າຕາຄ້າງ

“ພຣະເຈົ້າ...” ເຈັນສ ໂຄງວິດັນ ອຸທານເສີຍງຫລງ ສະຫຼັອນຮັບເສີຍງ
ຫວີດຮ້ອງຕາໃຈຂອງກວຽຍເຊື່ອດັ່ງນີ້ກ່ອນໜ້ານັ້ນ

ໄມ້ຂ້າມື່ນານ ເສີຍງພິມພາຕກອກຕກໃຈຂອງແກ້ເຫຼືອກົດັ່ງ
ກວະທີ່ມໄປເພີ້ງຫ້ອງ ແພວກຮາຈາຍໄປອ່າງຮວດເຮົາ

ໜູ້ງສາວໄດ້ແຕ່ໜັບຕາ ປ່າຍຄານໄທ້ພື້ນຕຽງນັ້ນແກ້ອອກສູບ
ຮ່າງຂອງຫລືອນລົງໄປ!

ແຕ່ຄົນທີ່ມາຊ່າຍຫລດອນນີ້ສີ ກລັບມື້ອາກາຮັບຂັ້ນມາກກວ່າສັນໄຈ
ໄຢຕີ

“ຄຣອບຄວາຂອງເຂອດອູ້ໃໝ່ແລ້ວ...ນາງຝ່າໃນສາຍໝອກ...” ເຂາ
ພິມພາ ຍັງຄົງກອດຫລືອນກວະຫັບແນ່ນ “ຜູ້ຈະສັງເອົາໃຫ້ເຖິງມື້ອາກເຂາເລຍ
ທີ່ເຕີຍວ່າ”

ເອົ້າບັນນາໄໝສັນໃຈຝຳເຈົ້າ ແຕ່ອຸນລົມຕາແລະກລ່າວກັບນາຍແລະ
ນາງໂຄງວິດັນ ຕ້າວຍນໍ້າເສີຍງມັນໃຈກັ້າຫາຍຸມາກທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະທຳໄດ້

“ຂອປະຫາວີໃຫຍະຕະ...” ເຈັນຕັ້ນຕ້າວຍເສີຍສ່ນ “ດີຈັນໄມມີເຈຕາ
ຈະທຳໄທເປັນເປົາສາຍຕາໃນມານ ແຕ່ບັງເອີ້ນຂໍ້ອ່ານຂອງດີຈັນແພລັງ ແລະ
ທ່ານສູກາພປຽບໜຸ້າເອົ້າເີືອດົກນີ້ກີ...”

ໜູ້ງສາວພູດໄປກັນຈົບ ເສີຍງເໝືອນຄໍາຮາມເຕີມໄປຕ້າຍໂທສະກີ
ດັ່ງແຜດລັ້ນຫ້ອງ ພ້ອມໆ ກັບຮ່າງຂອງແບກ້ຫຼອຮ້ ດາລົດເວລ ເດີນລົວເປັນ
ພາຍຸ່ນຸ່າເຄມາຈາກຫລັ້ນຫ້ອງ!

ດວງຕາຂອງເຂາເຕີມໄປຕ້າຍຄວາມຮຶງສັງເໝືອນຈະກິນເລືອດກິນ
ເນື້ອ!

“ເຈົ້າຄົງສລື່ຍ! ເຈົ້າຄົນບັດຫຼັບ ວາງນັ້ນອສາວັນລົງເຕື່ອຍົນີ້!”

บทที่ 2

คิงส์ลีย์!

ศีรษะของเจเรย์นวน้ำหัวใจว้าวๆไปมองคนข้างหลัง!

เลือดเหมือนจะเหตุท้ายจากใบหน้า 亚马สบสายตาเย็น
ยะเยือกของชาญนิรนามผู้มาช่วยเหลือนกลางสายหมอก

คิงส์ลีย์...เหราณดัน คิงส์ลีย์หันไว

เป็นไปเมื่อไหร่ เกรวันดัน คิงส์ลีย์หายสาบสูญไปเมื่อหกปีก่อน
หลังจาก...

วิมฟีปากของหญิงสาวสั่นระริก

ไม่ใช่เขา...เขาคงไม่กล้ากลับมาภายหลังทำเรื่องโหดร้ายเหลา
ธรรม ทำลายครอบครัวของหล่อน เปลี่ยนชีวิตของทุกคนจนไม่อาจ
หวนคืนดังเดิมได้อีกต่อไป

คนๆ นี้เป็นมาตรฐาน เป็นสัตว์ป่าเลือดเย็น

แล้วหล่อนกลับยอมให้เขาแตะต้องเนื้อตัว...ได้ขอบคุณสัมผัส
ชนิดสนมนึ่งขนาดนี้

ความตกใจหาดผวาเข้าครอบงำ เป็นเหตุให้หญิงสาวเริ่ม

ติ้นแรงหวังชีสระ ผศักดิ์แฝงอกเข็งแกร่งป่านหินเผาของเทวนัตน ขึ้นเด็ก ในวงแขนรัดแน่นเหมือนเป็นการลงโทษของเข้าสุดเรี่ยวแรงที่มีอยู่!

ร่างทั้งร่างของเทวนัตนเกร็งเข้มงวด กระแสคลื่นแห่งความตกลใจ สุดขีดแล่นฝ่านไปทั่วร่างของชายหนุ่ม ดึงลีกเข้าไปถึงด้านภายใน

สองมือที่โอบอุ้มรัดแน่นตอบโต้โดยอัตโนมัติ ปลายนิ้วกดผิด เนื้อต่อเนื่องๆ ของผู้หญิงในอ้อมแขนยิ่งกว่าเดิม จนแบบขยำสุดผ้าชาติน นื้อตื้อของหล่อน

แล้วตัวของชายหนุ่มก็ขยายกว้าง!

ดวงตาสีฟ้าเข้มคมลึกตัวดู平淡ทั่วตัวนหน้าของสาวน้อยใน อ้อมแขน เพื่อจะตอกย้ำคำพูดของเบิกซ์เตอร์

ทำไงถึงไม่สังเกตเห็น... มีกี่แต่คนโน่เท่านั้นไม่เห็นความ ละเมียดล้ำค้างลึกร่างพื่นของหลักฐานจากคิวต้องสวยได้รูป... ให้ก กะนั้นและนุ่มนวลเบplatka ลีนิก... ผอมและตาที่ตัดกันอย่างเด่นชัด!

ถูกแล้ว... ผู้หญิงคนนี้มีสวยเลือดคาดคาดเดลทุกประเปี้ยดนิ้ว!

เหมือนอย่างที่เงินล้ำชาม...

อุ่น ความมิตรที่เข้ามาแทนที่ความตกลใจ ปรากฏเด่นชัดทุก ตารางนิ้วบนใบหน้าเข้า

“น้องสาววิ” ก้าดพื้นถนน

กังวานเสียงกระซิบปากลับ ทำให้ไขสันหลังของเธอเรียนนา เย็นราบตัวยความหวาดวัน

“ใช่ น้องสาว! เจ้าคนเลว!”

เบิกซ์เตอร์ยกร่างของเธอเรียนนาไปจากวงแขนเทวนัตน รวมกับหล่อนเป็นห่อของ แล้วปล่อยให้หล่อนลงยืนบนพื้นอย่างไม่มี พิธีร่องน้ำ

หันทีที่เท้ากระแทบพื้น หญิงสาวก็ต้องร้องขอความด้วยความ เจ็บ ข้อเท้าแพลงอ่อนยับ ทำให้ทรุดลงไปทันที

เบ๊กซ์เตอร์รับค่าว่าข้อศอกพยุงร่างน่องสาวไว้ทัน ชี้ดใจก่อนหน้าหล่อนจะพับลงไปกองกับพื้น

“เอรียนนา! พระเจ้า นีแกทำอะไรมั่งฉัน น่องสาวฉันคนเดียวยังไม่พอ ยังไม่หนำใจแกอีกหริ”

นัยน์ตาของเทเรนต์เหมือนมีก้องไฟลุกโซน

“ฉันไม่ได้ทำอะไรมั่งสาวของแก...คาลส์เดล เดอหกัลล์...ฉันอุ้มเธอกลับมา นีถ้าฉันรู้ว่าเธอเป็นคนตระกูลคาลส์เดล ฉันคงเปลี่ยนใจ”

คนฟังพินิจสืบหน้าเจ็บปวดทรมาน กับผนมฝ้ายๆ แหยิงไม่รึบร้อยของเอรียนนา แล้วสมองของเบ๊กซ์เตอร์รับคิดอย่างรวดเร็ว แยกหรือเริ่มตีวงโอบเข้ามานานแม็กซ์เตอร์สำเนียกได้

“คงสักลีบ... ผอมไม่รู้เหมือนกันว่า ที่กามคุณถึงเลือกมาป่วยภูมิคุ้นนี่ แต่คุณกำลังบุกรุก!”

เบ๊กซ์เตอร์ประกายดีบดัง ภายในกับงอกเกิดความหวาดกลัวที่หลงลืมไปนานแล้วขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง...

หากบีที่ยกนรเทศ ทำไม่เจ้าคนใจดีถึงเลือกหวานกลับมาตอนนี้

ชีพจรของขมับของเบ๊กซ์เตอร์ตันตบอย่างน่ากลัว แต่ผู้เป็นเจ้าของไม่สนใจ โอบแขนข้างหนึ่งรอบเอวฉอง รั้งหล่อนไว้ด้วยอาการปักป้องของพี่ชาย

ส่วนมือข้างว่างกวักเรียกคนให้ช่วยร่างกำยำซึ่งยืนใกล้ๆ ให้เข้ามาหาตนด้วยมาดโกรกให้ญี่โถ

“ขอรับท่าน?” คนรับใช้เข้ามาน้อมถาย

“ช่วยส่งท่านมาวาร์คิส อ้อ... ขอปะรพาทันให้... ท่านดยุค”
เบ๊กซ์เตอร์รอกล่าวแก็บรدارาศักดิ์ของอีกฝ่ายให้ถูกต้องด้วยน้ำเสียงขมขื่น “ออกมานอกจากที่นี่ด้วย”

จากนั้นก็หันกลับไปหาเทرنตัน พร้อมด้วยเวลาจางซัง

“ขอประทานอภัย ฝ่าบาท ครั้งสุดท้ายที่เจ้าได้พบกัน ท่านชายยังไม่ได้รับบรรดาศักดิ์เป็นดยุคแห่งบรอดดิ้งตัน”

เทرنตันสะบัดหันมือชายรับใช้

“ฉันจะไม่ไปไหนทั้งสิ้น” รามของชายหนุ่มนี้กันแน่ สำแดงถึงความมุ่งมาดเด็ดเดี่ยว ก่อนจะหันกลับไปเผชิญหน้ากับเจมส์ โคลวิงตัน “ผมขอแนะนำว่า คุณควรปล่อยให้ผมพูดนะเจมส์ เพราะอนาคตของคุณรับฝากรเงินของผมไว้ มากเกินกว่าจะยอมเสียทำให้ผมโกรธได้”

หลังจากลังเลเล็กน้อยอยู่ครู่สักครู่ โคลวิงตันก็พยายามหัวใจคนรับใช้ยับห่าง เขากล่าวหัวๆ

“ท่านชาย...นี่เป็นงานเลี้ยงฉลองหมั้นของลูกสาวgrade มีมื่น...ถ้าฝ่าบาทมีพระประทุมคือรับสั่งสิงได้ ก็ขอให้รับสั่งออกนามให้หมอดลิน’ จากนั้นก็ขอเชิญสเด็จกลับเดิมราบกระหม่อม”

“นี่แหล่ะสิที่พอมตั้งใจ” ท่านดยุครับสั่ง ไม่สนใจทั้งเสียงกระซิบกระซາบหวานของวัญเสียรอบองค์” ผมขออภัยนั้นว่า ขณะแขยงที่ดีองมาเยี่ยมที่นี่ มากกว่าที่คุณแขยงรังเริงเกียจหมะอึก แต่คุณคงเข้าใจ...” พระเนตรหรื่นอย่าง “ผมยอมให้งานเลี้ยงฉลองจะยอมปลอมนี่ดำเนินต่อไปไม่ได้...”

หัวใจของเบกซ์เตอร์เหมือนมีมือเย็นเฉียบปานน้ำแข็งมาเป็น เค้ก

“ยกเลิกพิธีหมั้นชะ...โคลวิงตัน”

สรุปเลี้ยงของท่านชายเทرنตันเต็มไปด้วยคำจาจสั่งการ ใช้การต่อกรหรืออุทธรณ์ใดๆ ทั้งสิ้น ปราศจากความรู้สึก ท่าทางก้านแหนและเฉียบขาดในเวลาเดียวกัน

“อะไรมะ” เจมส์ โคลวิงตันหัวตื๊น

“คุณได้ยินผ่านชัดแจ้ง”

พระบัญชาของดยุคแห่งบรอดดิจตัน ดังเพียงให้คนที่ตั้ง
พระทัยให้ได้ยินฟังชัดเจนเท่านั้นนั่นคือสองสามีภรรยาโครวิตัน...กับ
คัลส์เดลสองพี่น้อง โดยไม่ยอมให้ตนเองเหลือบแล้วทางดวงหน้า
ชี้ดูเชิงของสาวงาม ที่ยืนอยู่ชายเป็นหลักพยุง จ้องหน้าตนเข้มงวด
อย่างน่ากลัวจนหัวสีก็ได้ แต่ไม่ยอมรับรู้

จะไม่ยอมให้สิ่งใดหรือใคร มาเปลี่ยนแผนการที่ตั้งใจไว้เด็ดขาด!

“บอกรกุกคนในห้องนี้ว่า สูสานของคุณไม่อาจแต่งงานกับ
แบ็กซ์เตอร์ คัลส์เดล” ท่านชายรับสั่งช้า

“คุณอาจจะยืนเฉยๆ ยอมรับสิ่งที่ไม่ได้คาดหวัง” แบ็กซ์เตอร์ร้อง²
“ผมจะจับเขายืนออกไป”

“แล้วผมก็จะถอนเงินทุกบาท ที่ผมฝากอยู่ในธนาคารของ
คุณออกไปให้หมด แล้วเข้าไปฝากรักบัญชาการคู่แข่งของคุณแทน”
เห็นดันญูเบาๆ ประสาณสายตาภักเจมส์โครวิตันไม่คลาย “ผมพูดกับ
วิลลิงเจอร์แล้ว... เขาถึงกรากรีตอธิรัตนอย่างไรได้เงินไม่รู้กี่ล้านของผม”

โครวิตันเลี้ยวเรียวปีกที่หั้งแห้งหากและยืนเอียบกะทันหัน

“แต่พระองค์ไม่ละกระหม่อม ทำไม่ต้องทำอย่างนี้ด้วย”

กั่นนำรอที่เข้าจะถูกตัวยความงั้น เพราเวียนธนาคารของ
เจมส์ โครวิตัน รับฝากรหัสพยัญชนะที่มีตระกูลคิงส์ลีม่า
หล่ายทศวรรษแล้ว ตั้งแต่ดยุคพระองค์ก่อนยังทรงมีพระชนม์ชีพอยู่
ครั้งหนึ่งดยุคบริหารด คิงส์ลีม่า ไม่เพียงทรงเป็นหุนส่วนธุรกิจ แต่ยังเป็น
พระ Sahay ที่เชื่อถือกันอีกด้วย ถึงขนาดที่ดยุคพระองค์ก่อน ทรง
ออกแบบคุณหาสน์หลังนี้ให้แบบเป็นเกียรติที่หาได้ยากยิ่ง ช่วยตอบกับ
มิติภาพระหว่างกันให้แน่นแฟ้นขึ้นไปอีก เพราเวียนดยุคบริหารดแทบ
ไม่เคยนำพระบริชาสามารถพิเศษไม่เหมือนใครทางด้าน

สถานที่รวมไปออกแบบให้ครื่นอึก นอกจากตัวหนังบรองดึงต้น ซันเป็นที่รักเท่านั้น

เหงื่อบนหน้าอกของเจมส์เริ่มออก เขายกผ้าเช็ดหน้าขึ้ป แห่งนี้ในนั้นคิดถูกระยะ อย่างให้ดูคพระองค์ก่อนบังท้องมีพระชนม์ ชีพ และยังครอบครองกองมรดกของคิงส์ลีย์ไว้

แต่ท่านชายบริหารด พระบิดาของเกรนตันสินธีทักษ์ยังแล้ว

และในขณะที่โกรสทั้งสองพระองค์ตัวรับสืบทอดทรัพย์สมบัติ และพระบุรุษด้านออกแบบจากพระบิดามาทั้งคู่ก็ตามทว่า เกรนตัน ซึ่งเป็นพระโอรสองค์โตต่างหาก ที่ได้รับมรดกความเป็นนักธุรกิจเบรื่อง ปราดของท่านชายบริหารดมาด้วย

ในช่วงที่ท่านชายบริหารดทรงอยู่นั้น แอกเกิลสันนั้น เกรนตันซึ่ง ดำรงบรรดาศักดิ์เป็นมาร์ควิสในขณะนี้ ก็ต้องออกแบบใบสถาหราและ อาคารคฤหาสน์สวยงามลือชื่อไปจนกว่าจะมีจำนวนมาก พร้อมกันก็เข้าคุณ บังเหียนธุรกิจของบรรดึงต้นจากพระบิดาซึ่งชราภาพมากแล้ว เพิ่มพูนทรัพย์สมบัติมหาศาลของตระกูล ในช่วงสุดท้ายแห่งพระชนม์ ชีพของท่านชายบริหารดมากเป็นสามเท่าของที่มีอยู่เดิม

แล้วทุกๆ ปีนัดของทรัพย์สมบัติมหาศาลนั้น ฝ่ากันไว้ในกำบัง บานคาห้องโถวต้น

อยู่ที่นั่นนานนานนน...จนกว่าทั้งบ้านนี้

เจมส์สับพระเนตรที่ทดสอบของมาเข้มงวดของท่านชายเกรนตัน คำถามนำ geleide ผุดขึ้นในสมอง

“ เพราะเหตุใดฝ่าบาทจึงมีพระประลักษณะจะให้การหมั่นคืนนี้ บุติงละกระหม่อม ” ทุกถามเสียงอ่อน

“ คุณก็รู้ว่าทำไม่...”

เจมส์ โโควตัน หลับตาเนิ่นถึงภาพผลลัพธ์น่ากลัวของ เหตุการณ์ ซึ่งเกิดขึ้นก่อนการเร�헤ตันเองไปพำนักที่สเปรย์สโตน

เก้าที่เทวนั้นหลีกเลี่ยงไม่ผู้คนไปอยู่จำพัง

“ตั้งหกเป็นเดือนะ ฝ่าบาท...”

“ใช่...แล้วผมทันทุกข์ทรมานตลอดระยะเวลาเหล่านั้น เพื่อ
รอค่อยโอกาส” เทวนั้นไม่ยอมมองหน้าเบ็กซ์เตอร์ไว้ก้ามเนาะ
มองเมื่อไหร่คงได้สังหารฝ่ายนั้นแน่ “ผมไม่มีเจตนาจะสร้างความเดือด
ร้อนให้คุณหราคนนะเจมส์ คุณเป็นแค่เครื่องมือตอกย้ำความวิบัติของ
เบ็กซ์เตอร์ ไวสเคาน์ตแห่งวินส์เชม จริงๆ แล้วผมกำลังช่วยคุณด้วย
ข้าเจ้าจากฝ่ายตนนี้ไม่ได้ต้องการลูกสาวคุณจริงๆ หรอก สิ่งที่เขารอ yak
ให้คือเงินของคุณ คุณจะซื้อผมหรือไม่ ไม่สร้างความแตกต่าง ขอแค่
คุณยกเลิกการแต่งงาน มีฉันนั้นแล้วท่านายขอผมจะติดต่อกับเข้า
พรุนนี้ เพื่อถอนเงินของผมหักหมัด ทุกๆ เพนนี่ เอาละ ก้าวจะทำให้
ลูกสาวของคุณได้มีบรรดาศักดิ์กับเขาขึ้น มีค่าครุ่งกับความหมายนั้น
ทางการเงินเรียบเล่าล่ะ”

“แก! เจ้าคนต่ออย...”

เบ็กซ์เตอร์ล้มตัว ถลั่นออกมาก็ข้างหน้า เมลอบปล่อยร่างของ
เอรี่แนนมาซึ่งสัมมาปะทะเจมส์ โควิงตัน จนหล่อนต้องรีบยืนขึ้นเข้า
ไว้พยุงตัว

เริ่วท่าสายฟ้าแลบก็มีปาน เทวนั้นรัวคอดเสือเบ็กซ์เตอร์
จากฝ่ายนั้นเข็นจนข้อนิ้วเห็นเป็นสีขาว

“ฉันไม่แนะนำให้แกทำแบบนี้หราคนนะ...เบ็กซ์เตอร์
คลัสด์เกล” เดือนลอดคิวทานต์ “ได้ยินเสียงอุทานตกใจรอบตัว “ฉันอยากร
จะเลือกเนื้อแกเป็นชิ้นๆ ยิ่งกว่าอะไรมาก”

“จันกิงมีอชฉเดยชิ ไอ้บัดชบ!” เบ็กซ์เตอร์ก้าวกลับ “อป่าง
น้อยควรนี้ การกระทำของแกก็จะมีผู้รู้เห็น”

ข้าครุ่นนึง เอรี่แนนแนใจว่า พี่ชายของตนคงหมดโอกาสแล้ว
หายใจครั้งต่อไป

แต่อย่างข้าๆ ท่านชายเทรนดันก็คลายพระหัตถ์ทรงผลักกร่าง ของเบิร์กซ์เตอร์ไปทางหนึ่ง รากกับเป็นอสุรพิษชั้วร้ายนำชาวยะแยง

“ฉันจะไม่ให้แก่สมใจหรอก” คำรามลอดใจทันทีหมุนมองค์มา ประจันหน้าเจมส์ ผู้ซึ่งกลัวความภายในได้พระเนตรคอมดูดัน

“ว่าไง... คำตอบของคุณ”

เจมส์กลืนน้ำลาย ความเย็บกิบผิดปกติແกรະกายไปทั่ว ห้อง แม้ว่าทุกคนจะพยายามติดต่อบกันอย่างเย็บที่สุด แต่ทั้งสามก็ กล้ายืนเป็นป้าสายตาของบรรดาแขกหรือผู้อยากรู้อยากรึ้น

สิ่งที่เขายังทำต่อไปนี้ จะมีบุคคลซึ่งมีเชื้อเสียงอิทธิพลใน สังคมเต็มห้องเป็นประจักษ์พยาน

เจมส์ โคริงตันซึ่งน้านกภารต์ดลินี่โดยอย่างระมัดระวัง พยายามไม่สนใจเสียงสะอื่นเย็บๆ เหมือนจะขาดใจของซูชานบุตรี ที่รัก ผู้ซึ่งร้องให้เปิดเผยแพร่ในห้องแขกของผู้เป็นมารดา

ความสุขของลูกมีค่าสำหรับเขามากกว่าจริง แต่ยังมีหลายๆ อย่างที่ต้องคำนึงถึง อาทิเช่น สถานะในสังคม วิธีชีวิต อนาคตทั้ง อนาคต...

ในที่สุด.. จอมส์ โคริงตันก็ไม่มีทางเลือก

“ขอรับกระหม่อม กระหม่อมจะทำอย่างที่ฝ่าบาทมีพระ ประสิทธิ์ แต่ด้วยเห็นแก่ความทรงจำที่เคยมีต่อพระบิดาของพระองค์” รับเสริมตอนท้าย เมื่อรู้สึกถึงสายศานลัยร้อยญี่ปุ่นกำลังจับจ้องมาทาง ตน “ตอนนี้ฝ่าบาทก็ได้คำตอบที่ทรงโปรดทราบแล้ว ขอเชิญเสด็จออก ไปก่อนที่กระหม่อมจะโนนฝ่าบาทออกไปเถอะ”

ท่านชายเทรนดันพยักพักตร์ “ตกลง”

ต่อจากนั้นก็ตัวดพระเนตรถากถางเย็บหยันผ่านหน้า แบกซ์เตอร์ ผู้ซึ่งนั่งหน้าเชือดเมือดไรส์เลือด สีหน้าตีระลึงจังจัง

“แบกซ์เตอร์ ฉันขอแนะนำให้แก่ดูแลน้องสาวของแก่ให้ดี”

เป็นครั้งแรกที่ยอมให้สายเนตรตัวดันเป็นหัวเขียวี่นา ภาพหล่อนในชุดสูบจีกขาดและเทอะ แท้มเปรี้ยวเคราบได้ตากับท่าปืนบิดเบี้ยกา “ข้อเท้าของเออ้อกเสบมาก”

เอวี่นนานากระซิบเบาๆ “ออกไป...ออกไปนะ...”

สายหุ่มแกลังโถงคำนับหล่อน ท่าสีหน้ายังเคร่งชื่มดุจเดิม “ฉันจะไม่รับกวนเออ้อกแล้วสาวน้อย” แล้วก็หมุนตัวเดินจากไป

เอวี่นนานามองท่านชายผละจากไป พร้อมกับความปวดแปลบแล่นขึ้นในใจ ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับข้อเท้าแพลงเมื่อต้นน้อย

เข้าเป็นคนเดียวกับชายแปลบท่านผู้อโภคเอือการ ช่วยตรวจสอบอาการบาดเจ็บของหล่อนอย่างนุ่มนวลและมุนละไมขนาดนั้นจริงๆ หล่อนมองคนผิดพลาดไปถึงขนาดนี้ได้ยังไง

“คุณอาเจมส์ครับ... คุณอาจไม่ได้ตั้งใจ...” แบ็กซ์เตอร์รูด

“คุณเองก็ควรรู้ได้แล้ว แบ็กซ์เตอร์” เจมส์แทรกกลางคัน “ผมจะไปคุยกันเรื่อง”

เอวี่นนานาค้ำแข้งที่กำลังสั่นระ/Subtly ตึงเครียดของพี่ชาย

“พี่คุณนี่เราเป็นที่ปากทุบติบินหาของผู้คนมากพอแล้ว... กลับบ้านกันเถอะครับ”

แบ็กซ์เตอร์เหลือบมามองหล่อนด้วยสายตาว่าเปล่า ก่อนจะผ่อนผันเดินออกจากห้องไป

ทึ้งให้หนูสีสาวกพิริตาถีๆ มองตามหลังพี่ชายไม่เปลี่ยนใจ ปฏิกริยาของเข้า เพราะนั่นคือคุณนิสัยของพี่ชายหล่อนเสมอมา

แต่ตัวหล่อนล่ะ จะทำยังไงกับคราวนี้

บัญชาของเอวี่นนานาไม่ได้เกิดจากความสับสนทางอารมณ์ แต่ด้วยสาเหตุง่ายๆ คือหล่อนไม่คิดว่า ตนเองจะเดินไปถึงประตูหน้าได้โดยไม่มีคนช่วยพุง

หนูงสาวจนเป็นญาญ่า ได้แต่กำเพลกไปเข้าห้องน้ำ พยายามจะเขย่งเท้าข้างเดียว แล้วก็ต้องผลอร้องอุทานโอดโอย เมื่อผลอทิ้งน้ำหนักบนเท้าข้างแพลง

“อาจจะไปสังเคราะห์รถเออง...” เจมส์ โควิงตันเอื้อเพื่อ “ไปกันเถอะ”

เมื่อไม่มีทางเลือก หนูงสาวก็จำใจรับความช่วยเหลือ เมื่อจะไม่มั่นใจนักว่า สามารถยกไฟชาให้การบอกรดอนหนามันเบิกซ์เตอร์อย่างหักหานญาน้ำใจกันได้อย่างสนิทใจ

อย่างเงียบๆ หนูงสาวเอนกายพิงเจมส์ นายธนาคารใหญ่ ยอมให้เข้าช่วยพยุงไปจนถึงรถม้าประจําตระกูลคลาลีดเวล ที่ซึ่งเบิกซ์เตอร์กำลังนั่งซึม คอตกห้อให้หล่ออยู่ข้างใน

พอเห็นหล่อนกษะเพลกมา คนเป็นพิรพิมพ์มาเหมือนเพิงนึกได้ “โอ๊ะ...เอรีบันนา...พี่พิมพ์เอ๊ะไงเห้องหรืออันน์” ปรายตามมองแค่แวงหนึ่งเท่านั้น

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะพี่” เอรีบันนาตอบ เลื่อนตัวขึ้นไปนั่งบนเบาะ แล้วก้มศีรษะขอปดคุณเจมส์ โควิงตัน

นายธนาคารผู้ผู้เฝ่ายก้านล้ออย่างจนเป็นญาญ่าจากนั้นก็ยับหลีกทำท่าให้คนขับออกรถได้

การเดินทางกลับบ้านเที่ยวนั้นเต็มไปด้วยความเงียบ ชวนซึ้ดอัตตราzmanใจ

“พี่ชายค่ะ...” ในที่สุดเอรีบันนา ก็เบรยขึ้น

“มีอะไรรึเปล่านะ”

“เวลาผ่านไปตั้งหน้ายไปแล้ว ทำไไม่เขาถึงกลับมาล่ะคะ”

“จะพยายามใช้ชีวิตดีๆ กับลับมาเพื่อทำลายพี่ให้ยอมรับยังไงล่ะ เขาไม่เวนส์ทำลายครอบครัวของเราเป็นปี้พินาศ” เบิกซ์เตอร์ เอนกายพิงเบาะ ยกแขนก่ายหน้าหากปิดตาตัวเอง

เอเวียนนาฟังแล้วถึงฆะ!

นับตั้งแต่ชายได้สิบสองช่วง หญิงสาวก็ได้ฟังเรื่องราวด้วยก้าวเล็กเท่านั้น คงสลิล์ มาทำให้ฟังสาวของหล่อนหงึ้งรัก มักจะหาของกำนัลและสัญญาหวานๆ มาปวนเปรอะ ทำให้เวเนสซ่าคิดว่า ทั้งคู่จะมีอนาคตสดใสด้วยกัน โน้มน้าวล่อหลอกใจเพื่อสาวของหล่อน หลงรักจนถอนตัวไม่ขึ้น

จากนั้น... ก็ทำให้เธอต้องขอภารกับความหึงหวงผิดมนุษย์ มนา คำชี้มุ่นปากลัว ทำให้เวเนสซ่าหมดความสุข ปราศจากเสียงหัวเราะ และในที่สุดก็มีอยามีชีวิตอยู่อีกต่อไป

บีบคั้นให้ฟังสาวของหล่อนต้องฝ่าตัดด้วย...

หรือมีอะไรนั้นเข้าก็อาจเป็นคนลงมือฆ่าชีวิตของ

ไม่มีการพิสูจน์คำกล่าวหา ไม่มีการกล่าวโทษให้ดำเนินคดี แต่เบิกซ์เตอร์กซื้อตลอดเวลาที่ผ่านมายังไง เท่านั้น คงสลิล์คือมาตกร

หญิงสาวกำชายกว้างไปริบบั่นของตนเอง นึกป่าวรณาเป็นครั้งที่ร้อย อย่างให้ตื่นเต้นนี้ก็ยังคงซ่อนอยู่ในหัวใจเดือนก่อนการตายของเวเนสซ่าได้

ถ้าคิดอยอย ถ้าดับเหตุการณ์ได้หล่อนอาจแยกความจริงจาก การกล่าวหาเกินเลย ขันนี้ของมาจากให้สะเกร้าวราดบกับความโศกเศร้าเสียใจได้

แต่ตอนนั้นหล่อนพยายามแค่สิบสอง พี่สาวคนโตก็ไม่ชอบเล่าความลับอะไรให้ฟัง แทบไม่ค่อยเห็นหน้ากันด้วยซ้ำ ในขณะที่เอเวียนนาเพลิดเพลินกับการรู้จักซื้อคอกไม่นานพ้นธุรกิจสวนของวินส์เชม เวนสซ่าก็ออกไปเดินทางท่ามกลางหน้ามุมๆ ที่มาติดพันต่างก็อยู่แห่งจะได้เวเนสซ่าไปเป็นศรีภรรยา

ใครเล่าจะดำเนินชัยหน้ามุมเหล่านั้นได้

เวเนสซ่าในวัยสิบสองได้ชื่อว่างามเหมือนใคร เป็นคนรักสนุก

ชื่นบานกับชีวิต กระตือรือร้นพร้อมจะใช้ชีวิตให้เต็มที่ พรั่งพร้อมชายที่มาค่อยพำนอเขาใจหลายคน จึงทำให้เวเนสซ่าไม่คิดจะมีครอบครัวง่ายๆ ซึ่งเมื่อประกอบกับปิดามารดาเสียชีวิตเพราะไว้ในปี 1858 ผู้ปกครองของเวเนสซ่าก็มีเพียงพี่ชายคนเดียว ชื่นแก่กว่าแค่สามปี แล้วก็รักตามใจน้องสาวเจ้าเสน่ห์ จนทำให้เวเนสซ่าสำเริงสำราญ กับอิสรภาพที่ได้รับอย่างเต็มที่

ฉบับนี้ ถึงแม้เอรียนนาจะมีความรักและชื่นชมพี่สาวคนโตมากก็ตาม แต่ความทรงจำของหล่อนถึงพี่สาว ก็มีเพียงกลางเลื่อนแล้วไม่มากนัก จำกัดไว้เพียงพี่สาวเคยเข้ามาห้อมແກ້ມดอนกลางคืน ภาพเวเนสซ่าในเลือดฝาภารณ์สวยงาม และน้ำนมกลิ่นกุหลาบรายริบ รวมทั้งบรรดาชายหนุ่มน่าดูหล่อเหลาเป็นสุภาพบุรุษ เรียงหน้ากันมาเป็นแนวเยือนที่บ้าน

จนกระทั้งเห็นตัน คิงส์ลีย์ ก้าวเข้ามา...

ครั้งนั้น เวนสซ่ากระซิบบอกซื้อของเข้าให้เอรียนนา รู้แจ้งพรายว่าชายคนนี้เป็น แตกต่างจากคนอื่น ทุกๆ คืนเวเนสซ่าจะย่องหายออกไปจากบ้าน ไม่กลับมาอีกจนกระทั้งรุ่งแสง

เอรียนนาจำกัดไว้ว่า ได้ยินพี่สาวกับพี่ชายเสียงหะเหลา กัน... เป็นครั้งแรกของคนทั้งคู่ ซึ่งตามความเข้าใจของหล่อนนั้น พี่ชายต่อต้านผู้มาติดพันเวเนสซ่ารายล่าสุด ส่วนพี่สาวก็ไม่ชอบใจที่พี่ชายเข้าไปก้าว่าก่ายกุ่นรายชีวิตสวนตัวเยามากๆ

นอกเหนือจากนั้นแล้ว เอรียนนา ก็จำไม่ได้ ยกเว้นแต่ความตกลงแบบสื้นสติกบดราม่าโศก เมื่อนั่นวัยกับค่ากล่าวหาร้ายแรงที่ดีตามมาในวันสุดท้าย

คืนวันที่พี่สาวตาย หล่อนอาจไม่รู้นักว่าเกิดอะไรขึ้น แต่มีสิ่งหนึ่งที่แน่ใจ...

ก่อนหน้าคืนนี้ หล่อนไม่เคยเห็นเห็นเห็นตัน คิงส์ลีย์ มา ก่อน

เพราจะผู้ชายอย่างดุดันแห่งบรรดานี้ ผู้มีพระเนตรดุจมีสีฟ้าเข้ม กับเส้นหัวเรี่งบุรุษเพศ ชวนให้เป็นปีวนแห่งความ naive พิริยาล แบบๆ เป็นผู้ชายที่หล่อหลอมไว้ก่อนแล้วจนถึงตอนนี้

ร่างของหญิงสาวสั่นสะท้านเป็นระดอก เมื่อหันนิ่งตี่สิ่งพระเนตรดุจมองเข้มมีมนต์สะกดตึง พอฯ กับเจ้านกเต้าแมวขาวบรอดตัวน้ำ...

ทั้งยังจำความชิ้งชังที่เรื่องในพระเนตรคู่เดียวกัน จังหวะที่ทรงทราบว่า หล่อนเป็นคนในครอบครัวคลัծเวลา

แต่ทำไม่ท่านชายถึงเกลียดพากหอบอนด้วยสัก

ถ้าจะมีใครสักคนในที่นี่เป็นฝ่ายเกลียดคลัծ ก็ควรจะเป็นพากคลัծเวลาต่างหากที่เกลียดดุดายพระองค์

เสียงครางของเบกซ์เตอร์สัมภูดความคิดวุ่นวายสับสน ดึงหล่อนจากความคิดคำนึง

“เจ้านบ้านนั่นทำสำเร็จตามที่มั่นต้องการจนได้พิพินาศเป็นปีแล้วจริงๆ”

เอเรียนนามาวดีวากับคำพูดของพี่ชาย ทราบดีว่าสาเหตุแห่งความเดือดเดือดร้อนใจของเบกซ์เตอร์ ไม่ได้มาจากการหลงรักซุกซาน โคงตัน เพราจะพ่ายหล่อนไม่ใช่คนที่จะมีความรู้สึกลึกซึ้งได้ขนาดนั้น จัง...เพราจะไว

“การทำลายงานหนึ่งของพี่ทำให้พี่ต้องพังพินาศได้ยังไงกัน ค่ะ”

“เพราเมื่อไหร่มีเงินของซุกซาน พิกเทากับลินเนื้อประดาตัว” ตัวดเสียงตอบหัวน้ำ “เหรอตัน คิงส์ลีย์รู้ดีเชียวล่ะ”

“ลินเนื้อประดาตัว?” หญิงสาวขยับนั่งตัวตรง “แล้วมรดกของพี่ล่ะคะ เงินทั้งหมดที่คุณพ่อคุณแม่เก็บไว้ให้พี่ดูแล”

ครานี้เบกซ์เตอร์ไม่ตามาข้างหน้า เมื่อมองเคราชื่มอก

ใบปนอกรหง้าวต่าง “มันหมาดไปตั้งนานแล้ว...”

คนฟังหันตีน หล่อนทราบดีว่า พี่ชายใช้จ่ายเงินมือเดียว ฟุ่มเฟือย ระยะหลังๆ ก็เล่นพนันหนักกว่าเก่า

แต่ตอนที่พ่อแม่ของหล่อนเสียชีวิต ก็พึ่งเงินจำนวนมากไว้ให้ พี่ชายดูแลนี่นา เข้าผลัญมันจนหมดสิ้นได้ยังไง

วาจาเผิดร้อนเกี่ยวกារดุดันขึ้นในใจอเรียนนา ฟุ่มเข้มมาจ่อ ริมฝีปาก แต่แล้วก็เหือดหายไปอย่างรวดเร็ว

ภรรยาที่บดกันแหนส่วนระวีข้างแก้มของพี่ชาย เป็นเหตุให้ความโกรธของอเรียนนาเริ่มเลื่อนหาย แทนที่ด้วยความสงสารจับใจ

ชีวิตของพี่ชายไม่ง่ายเลย หล่อนรู้ดีกว่าคราว แบ็กซ์เตอร์ เหมือนถูกยัดเยียดให้รับภาระคุณานุสัตติ์แล้ว และเป็นผู้บากของน้องสาวสองคนตั้งแต่อายุลิบิน กิจฯ แล้วก้อเรียนนาแทบจำหน้าพ่อ แม่เมี้ดี จะจำได้บ้างก็ต้องเทเร่า หรือพี่เลี้ยงผู้แสندี นอกจากนั้น แล้ว แบ็กซ์เตอร์กับเงนสหาร์เนื้อนพอกับแม่ที่หล่อนเคยรู้จัก

แล้วแม่ทั้งคู่จะหงุดหงิดง่าย บางครั้งก็ละเลยไม่สนใจหล่อน แต่หนิงสาวก็เชื่อว่า พี่ชายกับพี่สาวทำดีที่สุดแล้ว

ด้วยความคิดถ่องแท้นี้เอง ทำให้หนิงสาวตัดสินใจ

“ถ้ามารดกของพี่หมดไปแล้ว เรายังใช้ของน้องก็ได้ค่ะ” หนิงสาว บอกด้วยรอยยิ้มให้กำลังใจ

ซึ่งหากเรียนนาคาดหวังจะได้พบปฏิกริยาลิงโลง และชาบชี้ในน้ำใจหล่อนลักษ์ หนิงสาวคงต้องมีดีหวังอย่างยิ่ง

“พี่เชไปแล้ว... มารดกสาวในญี่ปุ่นของเรอหมดไปแล้วด้วย เหมือนกัน” แบ็กซ์เตอร์พึ่งพำ ไม่ยอมลบตาหันมองสาว ภายในรถเงียบ เงียบ...

“พี่เราเงินที่คุณพ่อคุณแม่ทิ้งเป็นมารดกของน้องไปใช่... โดยไม่ถาม หรือแม้แต่พูดถึงกันหรือคะ”

เบ็คซ์เตอร์หันมามอง “ก็ถ้าไม่ใช่ พี่จะเอาที่ไหนมาดูแลบ้าน”
“ก็อาจจะให้เงินที่พี่เขาไปเล่นพนั่น เดพี่เขามันเดิมพันเพื่อ
จะถอนทุนกลับคืน”

เอวีนนาตั้งท่าจะพูด แต่แล้วก็ปิดปากเงียบ น้ำเสียงจริงจัง
ของพี่ชายบอกให้ทราบว่า เขายังคงการกระทำของตนเองมีเหตุผล
ให้เบงก์ไปตอนนี้เบ็คคงไม่มีประโยชน์

หญิงสาวจึงถามแทน “แล้วเราจะอยู่กันยังไงคะ”

เมื่อทั้งสองข้างของเบ็คซ์เตอร์กำเป็นมัดแผ่นบนตัก

“ถ้าพี่ได้แต่งงานกับซูชาน ก็จะแทบบูชาทุกอย่างของเราได้
หมด แต่เจ้าคงสิ้นใจชัดหวานอนภาคความคาดหวังของเรา” แล้ว
ก็เงียบไป ท่าทางทึ่กันหน้ามองลางสายตาเงยของตนเอง บอกให้
ทราบว่า เจ้าตัวกำลังใช้ความคิดอย่างหนัก

ในที่สุด ก็ผงกศรีษะ พันกอดบ้านของน้องสาวด้วยสายตา
หมายมั่น

“ตอนนี้ความหวังของย่างเดียวที่เหลืออยู่ก็คือเธอ”

“ใช่เช่นเคยค่ะ”

หญิงสาวอุทานเสียงหลง ยังมีนิ่งกับสภาพความจริงที่ว่า
ขณะนี้ทั้งคู่ยากจนข้นแค้นอย่างหนัก

“ใช่... เมื่อนั่นละ ตอนนี้เขอกายสูสีบดี้ดแล้ว ถึงเวลาแต่งงาน
ได้สักที... พี่จะหาสามีที่เหมาะสมให้เมื่อสักคน”

คนพึงถึงกับคอเบี้ยง มองหน้าพี่ชายชื่มๆ เข้าใจหลุบปูรี่ร่วง

“ความหมายของพี่คือ พี่มีแผนการจะคว้าผู้ชายคนแรกที่มี
ฐานะการเงินดีเท่าที่พี่จะหาได้ แล้วบังคับให้ห้องแต่งงานกับเขา”

“ไม่เลือดเย็นอย่างนั้นหรอกนะนายยังน้อง...” สีหน้าเบ็คซ์เตอร์
ย่อนโยนลงเล็กน้อย “ถึงยังไงเมื่อก็ไม่เด็กแล้วล่ะ ความจริง...”

เบ็คซ์เตอร์พินิจพิจารณาน้องสาวก็ตั้งอกตั้งใจมอง สำรวจ

ตั้งแต่ศิริยะซึ่งมีผอมสื่น้ำตาลแดงบุ่งเหยิง จนถึงชายกราบไปร้องเลือด
คราบดิน

แล้วแล้ว...ร้อยปืนพิงใจแغانประหลาดใจก็ผุดขึ้นบนริม
ฝีปาก

ตามตัวเองว่า “ป้อมที่ไหนมาตั้งหลาบปี ถึงไม่เห็นสิ่งที่ปรากฏ
ต่อหน้า

น้องสาวซึ่งเคยเป็นเด็กหญิงเล็กๆ ได้เติบโตเป็นสาวน้อยเชิด
ฉาย ขนาดเครื่องแต่งกายมหัศจรรย์ ก็ไม่อาจบดบังความงามของเธอ
ได้

“แม่ตักแต่ตัวน้อยๆ ของพี่ กล้ายเป็นผู้เสื้อแสบสวยไปแล้ว...
น้องพี่สวยจริงๆ นะ...เอรี่นนา” แบ็กซ์เตอร์พึ่งพำพลางโคลงศิริยะ
“ไม่ต้องแก่ลั่งมากยกอกันหรือคุยกับพี่ชาย” เอรี่นนาขึ้นไม่
ปลบปลีมลงในอกกับคำชู “น้องรู้ด้วยดีคงอย่างตื่นที่สุดน้องก็แค่
พอดูได้” กังวนเสียงตึงไปตึงมา ปราศจากความชุ่นเคืองใดๆ ทั้ง
สิ้น “พี่วนเนสชาตั่งหากจะเป็นคนสหาย น้องอาจจะมีสิ่ง ผิวนรรณ
เหมือนเมื่อมา แต่ถึงกับสวยจริงๆ นะ...คงไม่รอ กะ” เชิดคางเล็ก
น้อย สองมือประสาบนตัก “พี่คงต้องหาวิธียื่นมาเกลี้ยกล่อมให้น้อง
ร่วมมือด้วยแล้วล่ะค่ะ”

แบ็กซ์เตอร์หัวเราะในลำคอ

“นี่เชอไม่เห็นตัวเองเลยหรือไง ไม่เป็นไร...รันเอาก็เป็นร่าว
หน้าตาของเชอพอดูได้ก็แล้วกัน แต่ส่วนมากแล้วเชอก็จะสายนำเงินดู
ขายออกได้สบายๆ หรือก่น” กล่าวเสริมจงใจ “ยกเว้นต้องหาตัวเชอ
ในคงคอกไม้มีเสนจะล้ำค่า ไม่รู้ก็เทียบว่า ไม่ใช่บกนั้นแหละ แต่ถึงยัง
ไม่ความสามารถในการรับตัวของเชอ ก็คงจะเป็นสิ่งๆ ใจที่พอกจะไม่มี
น้ำดึงดูดผู้ชายดีๆ หมายสมได้สักคนหรอกน่า หมายสมสำหรับเจ้า
ทั้งคู่ และสำหรับคนเป็นเจ้าป้าด้วย” แบ็กซ์เตอร์กับจังหวะ คิดหาวิธี

ข้ากูงไม่มีมาน้ำหนึ่งส้าวอย่างระมัดระวัง “ເຂົ້າກີ່ວ່າພີຈະໄມປັບຕັບໃຫ້ເຂົ້າແຕ່ງງານກັບຜູ້ຫຍາຍທີ່ເຂົ້ອຮັງເກີຍຈແນ່ງ ຖື່ນຍັງໄສເຮັກຕ້ອງຫາໄຕຣສັກຄຸນທີ່ສົນອງຄວາມຕ້ອງກາຮອງເວົາໄດ້ ພ້ອມທັງຍັງຂໍ້ງໜ້າຕະຫຼາດຂອງເວົາເຂົ້າໄວ້ຢືກຕ້າຍ”

“ໂນ໌...ພື້ນຍາຍຄະ”

ເຂົ້ວຍໝາສ່າຍໜ້າໃນອາກາຮັບສິນ ຄືຈະຕັ້ງໃຈເຂົ້າໄວ້ແລ້ວວ່າ ຈະໄມ່ຍອມໃຈຍ່ອນ ແຕ່ກົດຫວັນໄໝໄປກັບຄຳຂອ້ອງແນມສິ້ນຫວັງຫັດເຈັນ ຂອງພື້ນຍາຍໄມ້ໄດ້

ແຕ່ວ່າ...ແຕ່ງງານ?

“ໄມ່ເພີ່ງແຕ່ກາຮແຕ່ງງານໄມ່ມ່ວຍໃນແພນກອຮເຈພະໜ້າເທົ່ານີ້ ນາຍັງນຶກພັກຕົວເອງມູກພັນກັບ ໄຕຣສັກຄຸນທີ່ງຈັກຕອນນີ້ຢ່າງຄາວຣິມ່ ອອກເລຍ

ດ້າເຖິງຄຣາວຕ້ອງແຕ່ງຈານນົມວິນາ ຮັດລົນກີ່ມືນຄື່ງຄວາມຮັກທີ່ປະສານສອງໃຈເປັນໜຶ່ງເດີຍວ່າໄມ້ໄຟເກີດຈາກກາຮວ່າມ່ຊື່ວິຕເປັນຫຼຸງກີຈ

“ໄມ່ເຂາແນ່ງ...ເຫັນຈະຕາກດາມຄວາມຕ້ອງກາຮຂອງພື້ນຍາຍໄມ້ເນື້ອ ແຕ່ຈະປົງເສຍຍັງໄດ້...ພື້ນຍາຍເສີຍສລະຄວາມຝຶ່ນວັຍເຍົກເພື່ອ ຮັດລົນ ຮັດລົນໄມ້ໄດ້ເປັນໜີ່ບຸນຸ່ງຄຸນສມຄວາດອບແຫນເຂົ້າບັ້າຫຮອກກີຈ

ຫຼົງສ້າງກຸນໝັບ ອາຮມຕົ່ງວາຍຫັດແຍ້ງ ມີທັ້ງໜ້າທີ່ ຄວາມຮູ້ສຶກຝຶດ ເສີຍໃຈ ໄນຂອບ...ແລະຈຳໃຈຍອມ...

“ກີໄດ້ຄະພື້ນຍາຍ...ນ້ອຍຈະພິຈາຮນາຂໍ້ອເສັນອອຂອງພື້ນຍາຍ” ກລ່າກ ດ້ວຍນ້ຳເສີຍແທ່ງແລ້ງໄມ່ມີຫຼັດຈິຕິໃຈ

ແບກຫົ່ວເຕົອຮື່ມວ່າ “ຕ້ອງຍັງນັ້ນສີ ນ້ອງຮັກຂອງພີ” ເຫັດບ້າຂ້າງ ທີ່ນີ້ໃນທໍານອງໃຊ້ຄວາມຄິດ “ບັນຫາໄຫຫຼຸ່ງຂອງເຮັກຕື່ອ ຖຽບກາລອອກງານ ສັງຄົມໃນກາງລອນດອນກີ່ເລັດຈະສິ້ນສຸດຍູ້ແລ້ວ ດ້ວຍພື້ນຍາຍສານກາຮນ້ອງຂອງເວົາຈະເປັນແບບນີ້ລະກີ ພື້ນຍາຍເຂົ້ອອກສັງຄົມເປັນທາງກາຮ ແນະນໍາເຂົ້າໃຫ້ຈັກກັບຜູ້ຫຍາຍຕີ່າ ແນກະສົມທຸກຄຸນໄປແລ້ວ” ຍັກໄລ່ນິດທີ່ນີ້ “ເຫັນທີ່

เราคงต้องใช้ประโยชน์จากการปาร์ตี้ช่วงฤดูใบไม้ร่วงแล้วล่ะ”

เอเรียนนาพิงศ์รัชชานุบาลนุ่มแล้วหลับตา

“อย่าเพิ่งวุ่นวายใจไปเลยยังน่อง ทุกอย่างจะดีเองแน่นะ”

ความจริงก็คือ แบ็กซ์เตอร์อยากผูกปากหรืออกมา เมื่อทราบว่าเกลี้ยกล่อมน่องสำเร็จ

“น่องไม่ได้วุ่นวายใจทุกช่วงอะไรรอ ก่อค่าฟี” เอเรียนนาปฏิเสธเสียงอ่อน “เพียงแต่ขอเท้าของน่องเจ็บมากค่า...”

คนเป็นพี่ชายเหลือบมองข้อเท้าบวนซ้ำสีสันปากลัว ก็ติดความรู้สึกผิดขึ้นมาубหนึ่งว่า ลืมอาการบาดเจ็บของน่องสาหัส尼ท

“เก็บถังบ้านเราแล้ว ประเดิมเทเก็ชคงช่วยดูแลหายมาให้ให้ ทันทีที่เราถึงบ้าน”

เปลือกตาของเอเรียนนาผยองขึ้น “พี่คิดว่าเขากำลังกลับมา ฮีมัยค่า”

“ครา?”

“ดูคุณท่าน คงสลับไปมา” อาการนัดข่องแบ็กซ์เตอร์หายเป็นปลิดทิ้ง

“ถ้าเขารู้ว่าชีวิตตัวเองมีค่าลง ก็เขากำลังห่วงกลับมาอีก”

ฟังแล้วหงุดงงสาวกิกลัวจับใจ

“อย่าพูดอะไรแบบนั้นสิค่า”

แบ็กซ์เตอร์สูดหายใจเต็มปอด ควบคุมตัวเองด้วยความยากเย็นแสนเข็ญ

“ไม่รอ ก่อค่าฟี ไม่คิดว่าเจ้าได้พบเห็นท่านชายพระองค์นั้น อีก เขาทำสำเร็จในสิ่งที่ตั้งใจไว้บร้อยแล้ว และคงจะกลับไปอยู่ที่กาห์ทอย่างโดดเดี่ยวเหมือนเดิม” แบ็กซ์เตอร์ข่มวดดิวเป็นเชิงถาม “เขาก่อค่าฟีให้ทำอันตรายน่องให้ฉันมั้ย”

เอเรียนนาสั่นศีรษะ “เปล่าค่า เขายังคงเข้าไปในงาน”

“แต่เขาเก็บทำให้ເຂົ້າກລັວ...”

คำตามนี้ทำให้คนฟังต้องนิ่งอึ้งไปนาน ก่อนจะหันตีร้ายไปมองทางอื่น เปเลือกตากค่ายฯ บเรือปิดอีกครั้ง จากนั้นก็กระซิบเบาๆ

“ไม่ค่ะ...เข้ามีได้ทำให้น้องກລັວ”

หญิงสาวไม่พูดถึงความจริง ทั้งๆ ที่รู้ดีแก่ใจแغانละอย่างว่า ลีกลงไปหลอนกลัวดยุคเหวนตัน

เหวนตัน คงสัญญ่าทำให้หลอนหัวนี้ให้วย่างนำตากใจ ท่าว่าสิ่ง ที่รู้สึกระหว่างอยู่ในอ้อมกอดเขานั้น ไม่มีความกลัวหรือเจ็บปวด

แต่เป็นความรู้สึกไม่อาจอภัยให้ตัวเองนัด...

“**ดู** อาการแล้วແຢກວ່າທີ່ປັນຈິງເຈົ້າຕະຄຸມໜູນ ພລາຍສື່ງ ພລາຍອ່າງກົມັກເປັນແບນນີ້ ຍັກດີນພວກທີ່ດູດີກວ່າຄວາມຈິງ” ເທເຊົ່າ ກັດຝຳເຍືນໆ ລົບນ້ອຍຫຬບວມນ້າເກລີຍຂອງເອຣີຍນາອີກຮັງໜຶ່ງ ກ່ອນ ຈະຕົວດັບຜູ້ຜົມສີເຖິງທີ່ມັກຈະຫຼຸດອອກມາຂອງຕະນາອີກຮັງເຂົ້າໄວ້ໃນນາຍຜູມ “ອໝາ່ຫຸດໜີດເລຍຄະ ຢືກໄມ່ນ່ານ້າຂ້ອທ້າຂອງຄຸມໜູນກີຈະຫຍາເປັນປັກຕິ ເຂົ້າເຈົ້າຕະ”

ເອເຣີຍນາຂໍຍັບຕົວພິງໝອນໜູນຂາທີ່ເຄຍເຈັບປົວດ ມາຕອນນີ້ ແລ້ວເພີຍເຈັບຕູບໆ “ຈົ້ນໄມ້ເຫັນຫຼຸດໜີດໜັດເສີຍຫຮອກຈຳລັນນີ້” ພິມພໍາ ພລາງກີແຮງໜ້ານ້າມອີເພດານ

“ຄຸມໜູນຄົງປັດໃຈມາກກວ່າປົວດຂ້ອທ້າກຮັມເຈົ້າຕະ”

ກາຣົດັ່ງຂ້ອສັງເກຕີຕ້ວຍຄວາມສນໃຈໃຈຮູ້ຂອງເທເຊົ່າໄມ້ໄ້ຮັບກາງ ຕອບສັນອົງ ເອເຣີນນາເອງກີໄມ່ສະທິກະທຳນັກີຟີເລີຍເດາກູກ

หญิงสาวຮູ້ຈັກເທເຊົ່າມາຕົລອດຊື່ວິດ ເພຣະເທເຊົ່າເຊິ່ງເປັນ ຜູ້ໜູ້ສູງວ້າງເລັກໜ້າຕາແປລກໆ ເພຣະມີຄວາມສິດຳຄົມປັກລາບ ຈຸນູກ

รุ่ม การเคลื่อนไหวกระฉับกระเจงปราดเปรี้ยว ช่วยเลี้ยงทั้งเงินสด และแหล่งมาตั้งแต่เกิด

บางคนและหลายคนสืบด้วยหัวว่านางแสร้งโน่ แต่เครื่องหมายดีกว่านั้น หล่อนทราบว่าหญิงพี่เลี้ยงเป็นผู้มีความรอบรู้ กับมีสัญชาตญาณพิเศษเรื่องการทำนายพยาธิกไม่เหมือนใคร มีคนเพียงจำนวนน้อยเท่านั้นคาดพอจะได้รับความรู้นี้ แล้วคนที่จะเข้าใจก็ยังมีน้อยลงไปอีก

“จะนัม... ฉันปวดใจ เมื่อคืนนี้มีเรื่องมากมายเกิดขึ้น ฉันสับสนเหลือเกินจัง” หญิงสาวเงียบไปพักใหญ่ก่อนจะพูดแผ่วเบา

“สับสน... หรือว่าไม่สบายใจเจ้าค่ะ”

“หั้งสองอย่างจัง”

เทเรช่าจัดกระเบื้องหินปูเป็นวงกลมเป็นอุโมงค์ เพราภายนอกในมีบะปะรีพันธ์ของเซอร์ ฟรานซิสเบค่อน ที่เปลี่ยนไว้ในศตวรรษที่สิบเจ็ด

หญิงพี่เลี้ยงนั่งตัวขึ้นเตียง “ความสับสนนำไปสู่ความกลัดกลั่นเป็นทุกข์ได้... หรือว่าความกลัดกลั่นเป็นทุกข์นำไปสู่ความสับสน ในกรณีของคุณหยูเป็นอย่างไรเจ้าค่ะ”

เօธินนานาหยุดคิดประดิษฐ์หนึ่ง “บางส่วนก็เป็นกรณีแรก แต่ก็ส่วนหนึ่งก็เป็นกรณีหลังจัง”

“อย่างไนหนักหากว่ากันเจ้าค่ะ ความสับสนหรือความกลัดกลั่นเป็นทุกข์”

“ความสับสนจัง”

“จังเรามาพูดกรณีหลังกันก่อน จะได้ตัดออกไปโดยเร็ว แล้วค่อยพูดถึงอย่างแรกกัน”

“ตกลงจัง”

“เจ้าค่ะ... อิฉั้นเอาฝ้าเย็นวางไว้ตรงนั้นนะเจ้าค่ะ”

“نعم”

“ข้อเท็จความจริงคุณหนูเจ้าค่ะ อิฉันเอาผ้าเย็นวางไปไว้ตรงนั้น” เทเรซ่าทวนซ้ำ ตราดสอปรอปบานขอของข้อเท็า

“ไม่ใช่จะ “เทเรซ่า” หญิงสาวอธิบายอย่างใจเย็น “ฉันหมายถึงตกลงเราจะเริ่มนั่งพูดกรณีไหนกันก่อน”

“กรณีหลังหรือเจ้าค่ะ”

“ก็ความกลัดกลุ่มเป็นทุกข์ของฉันไง” เอเรียนนาเตือนความจำ

“เจ้าค่ะ อิฉันก็กำลังรอให้คุณหนูพูดถึงอยู่แล้ว”

เอเรียนนาประสารมือไวับนผ้าคลุมเตียง “เมื่อคืนนี้ฉันเกิดความกลัดกลุ่มเป็นทุกข์ เพราะงานหนักของแม็กซ์เตอร์ถูกทำลาย”

“อิฉันไม่รู้สึกว่า คุณหนูเสียใจกับการตกลงร่วมชีวิตที่เมินความรักของพี่ชายคุณหนู”

คนพ่องอนใจ “ถูกแล้วจัง ที่ฉันกลุ่มไม่สบายใจ ไม่ใช่เพราะแม็กซ์เตอร์จะยังเป็นสุดยอดไป แต่เป็นเพราเวทผลที่เข้าต้องเลิกรา กับฐานะต่างหาก... หรือถ้าจะพูดให้ชัดลงไป ก็ต้องหมัดความเกี่ยวข้องกับตระกูลโคงิวิคตันซึ่งเกี่ยวพันกับเหตุผลแท้จริงที่แม็กซ์เตอร์พยายามให้การเด่งงานครั้งนี้เกิดขึ้น”

แทนที่จะไม่สบายใจกับคำอธิบายคุณเครือของเอเรียนนา เทเรซ่ากลับผงกศรีษะหงิกอย่างแรง พร้อมกับกล่าวต่อ

“เพื่อเข้าถึงทรัพย์สมบัติของตระกูลโคงิวิคตันได้”

คราวนี้เอเรียนนาบังเป็นฝ่ายแปลกดิ หญิงสาวใช้ข้อศอกขันตัวขึ้น จ้องหน้าเย็บสบตาของเทเรซ่า

“นมรู้เรื่องฉัน”

หญิงฟีเลี้ยงชราษากใบล “มีบางสิ่งบางอย่างที่คุณทราบได้โดยไม่ต้องบอกเล่า พี่ชายของคุณหนูก็เป็นอย่างที่เขาเป็นมาตลอด “ชีวิตจะเป็นยังไงดีจากการดำเนินชีวิต...” นางกล่าวชิ้นๆ หยิบยกคำ

กล่าวของเบค่อนขึ้นมาเอ่ยข้าง “ปกติแล้วหนทางที่สันที่สุดก็คือหนทางที่นำรังเกียจมากที่สุด ส่วนหนทางดีที่สุดนั้นตรงกันข้าม”

“เขายืนเป็นคนเดียวฉะเชิง เทเรซ่า” หญิงสาวแก้ต่างแทนพี่ชายทันที “คำว่าความดีมีหลายด้านนะเจ้าคะ ให้จะบอกได้ถ้าอย่างไร ดีอีกความจริง”

“แม้ก็เดอร์กิกลัวพอๆ กับฉันเหมือนกัน พึ่งจากที่พี่ชายพูดไว้ก็รู้ว่าการเงินของเรากำลังย่ำแย่”

“กว่าท่านໄวสเคาน์ตจะหาผู้หญิงรายๆ มาหลงเสน่ห์ของเขาก็ได้ เห็นจะต้องรออีกนานเจ้าคะ”

“เขามีเดี๋ยวคิดจะหาผู้หญิงอื่นหรือก็จะเข้าตัวใจจะหาผู้ชายสักคนหนึ่ง... ให้ฉัน” เทเรซ่ากะพริบตาๆ

“ท่านໄวสเคาน์ตจะให้คุณเขียนแต่งงานหรือเจ้าคะ”

“ใช่จัง”

“จังก็คงเป็นการดีที่สุดแล้ว...” เทเรซ่าจับปอโยมสีเทาทัดสองด้านมาย้อมอีกครั้งหนึ่ง ชั้งก็ไปเกี่ยวให้อีกสามปอยหลุดร่วงลงมารุยร่ายปวกตันคอดกันที

เอื้อนนานาขึ้บจนนั่งตัวตรง

“แต่ฉันไม่อยากแต่งงานกับใครนี่ฉันนะ... ฉันไม่ได้รักผู้ชายคนไหนเห็นสักคน”

“คุณหนูรู้จักผู้ชายหลายคนนักหรือเจ้าคะ”

“ไม่หรอกจัง ก็แค่ฉันไม่เคยพบปะเจอะเจอกับผู้ชายคนไหน ที่ฉันรู้สึกพิเศษอะไรตัวเลย แม้แต่...”

คำพูดสุดท้ายจากหายพ้ออมฯ กับความตระหนก เมื่อในใจปรากฏภาพของดยุคเกรนตัน คงลีฟ์ นุตชื่นมากๆ แต่เด่นชัด

“เมื่อคุณหนูกำลังพูดว่า...” หญิงสูงวัยคาดคั้น

“ฉันจำไม่ได้แล้วจัง”

“นี่นักเพราะคุณหนูสับสน เรากำลังพูดถึงเรื่องนี้กันไม่ใช่รีเจ้า
ครับ”

“ฉันไม่รู้เหมือนกันว่า ตอนนี้เรากำลังพูดถึงเรื่องอะไรกันแน่”

“อย่างแรกเจ้าครับ”

“อะไรมะ”

“อย่างแรก... ก็ความสับสนของคุณหนูไปเจ้าคระตอนนี้ได้เวลา
เผชิญหน้ากับมันแล้ว”

“จะ” เป็นเพียงเสียงกระซิบ

“คุณหนูสับสนกับเหตุผลที่พี่ชายของคุณหนูอย่างให้คุณหนู
แต่งงานรีเจ้าครับ”

“เปล่าจะ พี่ชายอย่างให้ฉันแต่งงานกับผู้ชายรายๆ ลักษณะ
มีเงินมากพอ และใจกว้างมากพอจะชดใช้หนี้สินของพี่ชายทั้งหมด
รวมทั้งช่วยเหลือในสังคมของเขากลับดีน่าด้วย”

แม่นพยักหน้า “พูดได้ดีเจ้าครับ จันจะเครือญาติที่ทำให้คุณ
หนูสับสนล่ะเจ้าครับ ภัยชื่องกับที่คุณหนูกล้มรีเปล่า”

“เปล่า... ใช่...” หันสัวขับหน้ากับฝามือทั้งสองข้าง “ฉันก็
ไม่รู้เหมือนกัน”

“ผ่านแหลกเจ้าครับ อาการจำกัดความของความสับสนล่ะ”

เอวีบนนาผงกศีรษะ

“ท่านดยุคเทเรนตัน คิงส์ลีย์ เป็นคนพబลันในสวน แล้วพาฉันน
กลับไปที่งานเลี้ยง”

“ท่านดยุคสेनต์จอกลับชัลเชิร์กส์แล้วรีเจ้าครับ” เทเวชาตาม

“เพื่มาทำลายงานหมั้นของเบกซ์เตอร์”

“อย่างนี้เอง...”

“نمایم پرها لاد جیههرو...”

“อิชันจะประหลาดใจหรือไม่ ไม่ใช่ปัญหาหรือค่าคุณหนูแต่

ทำไม่การที่่านดยุคปราชญากองค์ จึงทำให้คุณหนูสับสนเจ้าคะ”

“ก็เพราะตกลอดเวลาที่ผ่านมา สัญชาตญาณของฉันไม่เคยผิดพลาดมากมายขนาดนี้”

“จังครั้งนี้ก็คงเป็นคราวแรก”

เทเรข้าไม่ตوبหันที ทว่าในสิ่งพินิจเด็กสาวที่เลี้ยงมาตั้งแต่ยังแบบباءด ด้วยสายตาคมลึกยากจะหยั่งถึง ในที่สุดก็อย่าว่า...

“สิงดึงดูดใจนั้นจะต้องมีชำนาญลับเหลือจริงๆ”

หน้าท้องของเอรียนนาเกริงเปื้บด้วยป่าอย่างแรงด้วยความมุ่สึกผิด ก่อนจะถามออกไปได้ในที่สุด

“สิงดึงดูดใจ?”

“คืนนี้...สายหมอก...ลำน้ำแหงบัวขาว...กลิ่นหอมจڑุของดอกไม้ ทั้งหมดที่มักเรียกร้องให้คุณหนูดิตตามมันไป แต่มาคราวนี้ มันคงมีความนุ่มนวลแรงมาก สามารถดึงดูดคุณหนูเดินออกจากงานเลี้ยงฉลองหนึ่งของพี่ชายตัวเองได้”

“โอ...ใช่สิ...มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ”

“มัน?” เม่นมองตาม

“ก็ความเข้ายวนในฉัน” เอรียนนาเข้า

“ความเข้ายวน...”

“ถูกแล้วจ๊ะ...ก็นั่นไม่ใช่สิ ถึงที่เรากำลังคุยกัน”

“จังแหกดเจ้าคะ” สายตาของเทเรข้ายังจับไม่ตرجิ้งมาที่ดวงหน้าของอีกฝ่าย

เอรียนนาเกิดความมุ่สึกปัลใจรับว่า มนตรเสน่ห์แห่งรัตตีกา กำลัง เกี่ยวข้องกับการสนทนารั้งนี้อยมาก และเทเรข้าก็จับความได้

“คงไม่กระมัง...” พิมพ์ขอคำเบาๆ

“เล่าเรื่องเขาให้อีกนึงฟังสิเจ้าคะ”

หัวใจของเอเรียนนาเริ่มเต้นแรง...

“ฉันควรจะกลีบดู... ฉันกลีบดูแล้วนัก”

“คุณหนูเกิดชอบเข้าแล้วล่ะสิ”

สองมือเอเรียนนากำเป็นหมัดเปลี่ยนรากะปฏิเสธอยู่ในที่ “เป็นไปไม่ได้”

“แต่ก็เป็นไปแล้ว...”

“เข้าอ่อนใบเนยเหลือเกิน Jessie เขายังไใช่ดูแลอย่างดี” ขณะกล่าว ความอบอุ่นบางอย่างก็แฝงกระจายในหัวใจหญิงสาว “เขาอุตสาห์เดินตามหาฉันผ่านกำแพงชัุมสวนจนพบฉันในที่สุด และเอื้อเพื่อช่วยอุ้มฉันเดินกลับไปที่ตัวบ้านจังกัน” กลืนน้ำลายแล้วจึงเล่าต่อ “ฉันพอจะอับความโกรธของเข้าให้แต่ลึก ในใจฉันรู้ว่าความโกรธนี้ไม่ได้ฟุ่มมาที่ฉัน อย่างน้อยก็ไม่ใช่ตอนนั้น จนกระทั่งเขารู้ว่าฉันเป็นคนในครอบครัวคอล์เวลคันนิง”

“อีฉันพอจะเดาได้คราวว่า เขามีอะไรบีใจฉันไม่รู้แบบนั้น” เทเรซ่าเห็นด้วย “คุณหนูเองก็คงเหมือนกัน แต่พระองค์คุณหนูถึงสับสนล่ะเจ้าค่ะ”

“ก็อาเป็นคนมาพี่สาวของฉัน!” เอเรียนนาอุทาน น้ำตาซึมคลอเป้า “หรือมีอะไรนั้นป่ายังน้อยที่สุด เขาก็รับผิดชอบต่อการจากลาตัวตายของเมื่อ”

“มันดูเหมือนเป็นแบบนั้นเจ้าค่ะ”

“ก็แล้วอย่างนั้น นมมาถูกฉันได้ยังไงว่าทำไม่ดีถึงสับสน”

“พระองค์ช้าๆ ถูกความของคุณหนู กำลังชัดແย়েกับหลักการส่วนตัว”

“แล้วสัญชาตญาณของฉันมีด?”

“อาจเป็นได้เจ้าค่ะ... แล้วก็อาจเป็นไปไม่ได้ ตอนนี้อารมณ์ของคุณหนูเข้ามาแทรก ขัดขวางการมีวิจารณญาณ โดยไม่คาดการณ์

รู้สึกส่วนตัวเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย” เทเรซ่าให้เหตุผล

“ฉันคิดกับคนที่ม่าเพื่สาวตัวเอง โดยไม่มีความรู้สึกเข้าไปเกี่ยวข้องด้วยมีได้หรอก!” น้ำเสียงเอเรียนนาขาดหายเป็นช่วงๆ ด้วยความสะเทือนใจกับภาพความทรงจำจำแม่นชัด... ชุดกระโปรงเป็นเงิน เลือดของเวนесเช่า วันที่มันถูกพัดพาขึ้นมาติดผึ้งทะเลชั้นสูงชั้น

ส่วนร่างของพี่สาวจะดึงผึ้งอยู่ในสุสานท้องน้ำตลดอกกาล...

“เจ้าค่ะ อิชันก็ร่าคคงทำมีนี้ด้” เทเรซ่าคัลล์ยอมตาม ยกผ้าเย็นปิดข้อเท้าของเอเรียนนา ตรวจดูอาการบวมอย่างระมัดระวังใส่ใจพอยใจที่เห็นข้อเท้าหักงอแน่นบุบด้วยลงตามสมควร จึงช่วยจับสองด้ามไว้ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

“สิ่งที่ปรากฏบันเป็นเรื่องน่าทึ่ง... มันเปลี่ยนแปลงได้ ขึ้นอยู่กับวิธีการมอง วิธีการคิดของแต่ละคน และส่วนมากแล้วไม่เป็นอย่างที่คนเชื่อกัน”

“ฉันไม่อยากพบเห็นท่านชายพระองค์นั้นอีก...”

เทเรซ่าดูกริ่น ยิ่มละเมะ ช่วยผ่อนร่างเอเรียนนานอนราบอิงหมอนหนุน จดผ้าห่มคลุมถึงหัวไว้แล้ว

“เราคุยกันพอเล็กเจ้าค่ะ อิชันอยากให้คุณหนูพักผ่อน...”

เอเรียนนาทำตาม บังเกิดความอ่อนล้ามากมายขึ้นมากทันทัน

“ฉันปวดหัวจัง...” กระซิบพลงหลับตา

“มากกว่าความเจ็บที่ข้อเท้าซะอีก” หญิงแม่นมเห็นด้วย ก่อนจะรุดมานรอบเตียงปิดสนิท “อีกประดีบีว... คุณหนูก็จะหลับไปเอง เพราะตอนนี้หัวใจของคุณหนูสงบแล้ว”

คำพูดประยิบสุดท้ายของเทเรซ่า เอเรียนนามีได้ยิน เพราะหล่อนเริ่มเคลิ้มหลับไปแล้ว

หญิงแม่นมลูบเลื่อนผนมยุ่งเหยิงของนายสาวด้วยความรักโศร

อ่อนยิน

“ใจของคุณหนูจะพบกับความสงบเจ้าตัว... คุณหนูของป่าว... แต่หนทางข้างหน้าอีกยาวไกลนัก กว่าวันนั้นจะเกิดขึ้นได้”

ยามที่สายตาหนูยังสูงวัยจับจ้องไปหน้าส่งของเธอเรียนนานางก์ได้เห็นอนาคต... ด้วยความสามารถพิเศษติดตัวมาแต่กำเนิด ที่เรียกว่า “ภูมิคุ้มกัน” บางคนก็เรียกว่า “เทพมนตร์แม่มด”

ภาพที่ปรากฏในบังครั้งก็เกิดขึ้น แต่ครั้งนี้ปรากฏภาพเหตุการณ์ภายนอกหน้า ที่รอเธอเรียนนาอยู่อย่างชัดเจนไม่ผิดพลาด

ห้องครั้งนั้นที่ภาพภูมิคุ้มกันเห็นล่วงหน้าของนางจะมีชัดขึ้นดังนี้

ครั้งสุดท้ายที่เกิดขึ้นก็เมื่อหกปีก่อนโน่น...

ครั้งนั้นนางก็ແใจ...

ครั้งนึ้ก็เช่นกัน...

ในที่สุด... ชะตาลิขิตของเธอเรียนนา ก็มาถึงแล้ว...